

ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΟΛΩΝΙΑ

ΣΥΝΤΑΚΤΟΥ ΤΟΥ "ΚΟΥΤΟΥΖΗ"

---

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

# Ο ΑΠΗΓΟΡΕΥΜΕΝΟΣ ΚΑΡΠΟΣ

ἢ Ἡ ΠΤΩΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

✓

ΠΟΙΗΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

*Βιβλιοθήκη*

*Γενρ. Δ. Κανδύ εἶλον - Καίεως  
διδασκᾶν - διανοογράφον  
τῆς ἀφροσύνης ἐστὶ πᾶσι.*

*ἀφροσύνη 27 - 7 - 1949*

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚ. ΜΠΑΣΤΑΣ

1935

*Κανδύ*  
*109*

## ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

---

Ὁ ποιητὴς Ἰωάννης Κολώνιας ἐγεννήθη ἐν Ζακύνθῳ κατὰ τὸ 1867.

Μετὰ τὸ πέρας τῶν γυμνασιακῶν του σπουδῶν ἐπεδόθη εἰς τὴν σατυρικὴν ποίησιν. Διὰ τῆς ἐκδόσεως διαφόρων κοινωνικοσατυρικῶν ἔργων, καὶ ἀπὸ τοῦ 1895 διὰ τῆς ἐκδόσεως σατυρικῆς ἑφημερίδος ἐν Ζακύνθῳ ὑπὸ τὸν τίτλον «ὁ Κουτούζης» κατέλαβε ἐξέχουσαν θέσιν εἰς τὴν πλειάδα τῶν Σατυρικῶν ποιητῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Τὸ ἔργον τοῦ ποιητοῦ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς συνέχεια καὶ τέλος τοῦ πνεύματος τῆς σατυρικῆς ποιήσεως ἣτις κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα εἶχε καλλιεργηθῇ εἰς τὴν ἐπτάνησον, καὶ πρὸ πάντων εἰς Ζάκυνθον διὰ τοῦ Κουτούζη, Γουζέλη, Τσακασιάνου κ. τ. λ. σατυρικῶν.

Λόγω οἰκονομικῶν δυσχερειῶν ὅμως ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πατρίδα του καὶ νὰ διορισθῇ ὑπάλληλος εἰς τὸ Τηλεγραφεῖον Νησίου Καλαμῶν κατ' ἀρχάς, καὶ κατόπιν εἰς τὰς Κερυράς Ἀγ. ὅπου λόγῳ τῆς ἀσθενικῆς του κράσεως ἀπέθανε τῷ 1917, μακρὰν παντὸς προσφιλοῦς του, ἔρημος καὶ δυστυχής.

Τὸ ἀνὰ χεῖρας ἔργον ἐξεδόθη εἰς Ζάκυνθον κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1905.

# Η ΠΤΩΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

---

Ἄφεντάδες ξεπεσμένοι  
πανταχοῦ τῆς γῆς σπαρμένοι  
ποῦ ποσὰ πολὺ μεγάλα  
ἐσκορπίστε μὲ κουτάλα

\* \*  
\*

Εἰς ὑμᾶς ἀφιεροῦται  
τὸ μικρὸν μου τοῦτο ἔργον·  
κι' ἀπὸ τοῦτο φαγεροῦται  
πῶς ὁ ἄνθρωπος ὁ σιέργων

\*  
\* \*

τῆς γυναίκας τὲς μωρίες  
καὶ τὲς ἰδιοτροπίες,  
καταντᾷ σὲ τέτοιο χάλι,  
ποῦ κ' ἐκείνης τὸ φουσιάνι  
τὸ πωλεῖ γὰρ τὸ ψωμί του,  
χάνοντας τὴν πόληψί του.

\* \*  
\*

Κι' ἀπομένει πρῶτο μέμπρο, (1)  
δίχως δοῦλο, δίχως σέμπρο, (2)  
δίχως κάρπικο κοττρίνι  
καὶ ζητεῖ ἐλεημοσύνη

\*  
\* \*

Καὶ ἂν δὲν τὸ κατορθώσω  
γὰρ σᾶς σώσω μὲ αὐτό,  
δὲν μὲ μέλλει ! θὰ τσακώσω  
ἀπὸ σᾶς κἄνα λεφτό !

\* \*  
\*

Ἔρρωσθ' ἀφεντιάδες σκούζη  
ὁ συντάκτης τοῦ «Κοιτοῦζη».

---

(1) Κακομοίρης, ἄθλιος.

(2) Ἐπισιότης κτημάτων.

## ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

# Η ΠΤΩΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

### ΜΕΡΟΣ Α!

Ἄγνοῶ γιατί ὁ Πλάστης ἔκαμε τὸν κόσμον τοῦτον  
στολισμένον ἀπὸ δάση, ἀπὸ ὄρη καὶ λειμῶνας,  
μὲ ὑδάτων ἀφθονία καὶ πολὺν ἀνθῶν πλοῦτον,  
μὲ φθινόπωρα, μὲ θέρη, μὲ ἀνοίξεις, μὲ χειμῶνας.

\* \*

Θεολόγοι, φιλοσόφοι, πλειῖστα ἔχουσι 'πομένα  
πῶς γιὰ τοῦτο καὶ γιὰ 'κεῖνο τοῦ ἀνθρώπου τὸ καλὸ·  
ἀλλὰ μ' ὅσ' ἀναμασοῦνε, δὲν ἐπείσανε κανένα  
κι' ὅποιος λέει, πῶς ἐπείσθη, τὸν νομίζω γιὰ τρελλό.

\* \*

Λέγουν ὅτι ἐβουλήθη γιὰ νὰ κάμῃ κι' ἄλλα ὄντα  
νὰ θαυμάζουνε τὴν δόξαν ὅποῦ ἔχει πρὸ καιροῦ!  
Μήπως ἦτανε γυναίκα ποῦ φορεῖ τὴν νέα μόντα,  
γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἔχει κι' ὅτι εἶναι ταλλαροῦ!

\* \*

Τέλος ἔκτισε τὸν κόσμον· τὸ γιατί, αὐτὸς τὸ ξέρει·  
ἔπλασε καὶ τοὺς ἀνθρώπους καθ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ.  
Τίνων ἄρα γε νὰ μοιάζῃ; ἄσπρ', ἢ μαύρην ὄψι φέρει;  
Τοῦ παπᾶ λαλεῖ τὴ γλῶσσα, ἢ λαλεῖ τοῦ βουλευτοῦ;

\* \*

Ἄρα σφάζει τὸν ἐχθρὸν του; ἄρα σχίζει τὰ σπιτάλια;(1)  
ἄρα γε κι' αὐτὸς τοκίζει μ' ἑκατὸ τοῖς ἑκατό;  
δι' αὐτὸ κι' ἐγὼ δὲν ξέρω, κι' ὅσα πῶ θὰ εἶναι σάλια  
κ' ἕνα ξέρω, πῶς δὲν ξέρω, οὔτε θέλω νὰ ρωτῶ.

---

(1) Νοσοκομεῖα.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι μία καὶ αὐτὴν ὁ κόσμος ξέρει  
πῶς ὁ ἄνθρωπος τῷ ὄντι εἶναι πλάσμα τοῦ Θεοῦ,  
ἀνακούφισιν πῶς παίρνει, ὅταν πάσχη κ' ὑποφέρῃ,  
εἰς ἐκείνου τὴν λατρείαν ἢ καρδία τοῦ λαοῦ.

Ἡ ψυχὴ ἢ θλιβομένη εἰς αὐτὸν τὸ γόνυ κλίνει,  
καὶ τοῦ πόνου θεραπείαν ἀπ' ἐκεῖνον καρτερεῖ.  
Ὅς τὴν ἐλπίδα Του, τὸ μάτι τοῦ ὅστις γῆ τὸ δάκρυ σβύνει  
εἰς ἐκείνη σὰν ἀνοίγει, φῶς καὶ λάμψι θεωρεῖ.

Μὴ ῥωτᾶτε τὴν αἰτία τοῦ γιὰτὶ, ὡς Παντογνώστης,  
ξέροντας πῶς θὰ συμβοῦνε ὅσα γίνονται κακά,  
δὲν προέλαβε τὰ πάντα, πλὴν καθὼς χαιρέκακός τις  
τὰ ἐπέτρεψε νὰ γίνουν. Ταῦτα εἶναι μυστικά !

Ἄν ὅς τὰ μίση καὶ ὅς τὰ πάθη βυθισμέν' ἢ ἀνθρωπότης,  
τὸν στερούμενον οἰκτεῖρει καὶ τὸν πάσχοντα πονεῖ,  
ἦτο δυνατὸν Ἐκεῖνος, θεία κ' ἄκρα ἀγαθότης,  
πειρὸ κακὸς ἀπὸ τὸ ἔργον τῶν χειρῶν του νὰ φανῇ ;

Γιὰ νὰ ὅδε εἰάν ὁ κόσμος τὸ καλὸν θ' ἀκολουθήσῃ  
καὶ τὸν ἄνθρωπον σ' ἀγῶνα νὰ τοῦ κάμῃ δοκιμὴ ;  
Μὴ δὲν ἤξερε πῶς τοῦτον ἢ κακία θὰ νικήσῃ  
καὶ αὐτὸς ὅς τὴν ἡδονὴν τῆς πῶς θὰ δώσῃ προτιμὴ ! ;

Μὴ δὲν ξέρει, πρὸ αἰώνων, πρὶν σ' ἡμᾶς τὸ εἶναι δώσῃ  
ὅτι ἄνθρωπος θὰ γίνῃ εἰς τὴν γῆ νὰ σταυρωθῇ ;  
Μὴ δὲν ἤξερε ὁ Ἰούδας πῶς ἐκεῖνον θ' ἀπροδόσῃ ;  
διὰτὶ νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς αὐτὸν νὰ γεννηθῇ ;

Ὅλα τᾶξερεν ! ἂν ὅχι, τότε μία ιδιότης,  
ὅτι εἶναι Παντογνώστης θὲν νὰ ἔλειπ' ἀπ' Αὐτόν,  
ἐπομένως καὶ ἡ θεία τοῦ Κυρίου τελειότης  
λογικῶς θ' ἀμφισβητεῖτο ἀπ' τὰ πλήθη τῶν πιστῶν

Θαυμαστὸν τῷ ὄντι εἶναι καὶ μυστήριον μέγαλο,

μία γνώμη δὲν ἐκφέρω καὶ θαυμάζω καὶ σιγῶ,  
κι' ὅπως τᾶβρηκα τ' ἀφίνω καὶ οὐδόλως ἀμφιβάλλω  
σ' τὸν Πανάγαθον Δεσπότη καὶ Σοφὸν Δημιουργό.

Ἔπλασεν Αὐτὸς τὰ πάντα μὲ<sup>\* \*</sup> σοφίαν τέλος πάντων,  
ὅπως ἤθελεν ἐκεῖνος ὁ Δεσπότης τοῦ παντός.

Ὅλα πάγκαλα ἐξηλθον τῶν χειρῶν του τῶν ἀχράντων,  
ὁ σοφὸς εἰς τὴ σοφία, ὁ τὴν βλακίαν ὁ κουιὸς

Ὅμιλεῖ σοφὸς ὁ τὸ δρόμο καὶ<sup>\* \*</sup> λαὸς τὸν ἀκροᾶται  
καὶ παιδιὰ ὁ τὸν βλάκα πίσω τρέχουν ἄμετρα, πολλά.  
Τὸν σοφὸν χειροκροτῆτε, τὸν κουτὸν περιγελάτε !

Ἔργ' ἀμφοτέρω τοῦ Πλάστου  
δὲν εὐρίσκετ' ἐφ' ἐκάστου  
εὐχαρίστησιν καὶ τέρψιν δὲν τὰ ἔκαμε καλά ;

Ἄς ὑψώσωμεν τὰ χέρια καὶ<sup>\* \*</sup> μὲ δακρυσμένο μάτι  
ἄς φωνάξωμεν Σ' Ἐκεῖνον ἀπὸ μέσ' ἀφ' τὴν καρδιά  
Τὸν ἀρτιμελῆ, τὸν βλάκα, τὸν σοφὸν καὶ τὸν σακάτη  
Σὺ ἐποίησας, ὦ Πλάστα, ἀμφοτέρους ἐν σοφία.

Ἄφοῦ ἐποίησ' ὁ Θεὸς τὸν ἥλιο καὶ τὰ στέρια,  
τὸν οὐρανὸν, τὴ θάλασσαν, τοὺς ποταμούς, τὰ δάση,  
τὰ ζῶα, διὰ τοῦ λόγου Του, χωρὶς νὰ βάλῃ χέρια,  
ἠθέλησε τὸν ἄνθρωπον τὸν λογικὸν νὰ πλάσῃ.

Σκύφτει λοιπὸν κατὰ τὴ γῆ καὶ<sup>\* \*</sup> πέρνει λίγη σκόνη·  
τὴ βάζει μεσ' στὰ χέρια Του, τὴ βρέχει, τὴ ζυμώνει·  
καὶ ἔπλασ' ἕναν ἄνθρωπο μὲ προσοχὴ μεγάλη  
τὸν μόνον π' ἐγεννηθῆκε ὁ τὴ γῆ χωρὶς ἀφάλι.  
Κ' ἐν παρενθέσει τὸν Ἀδὰμ τὸν μόνον πεθαμένον  
π' ἔγινε χῶμα καὶ μπουχὸς (1)  
βέβαιος ὅτι μοναχός,  
κοιμᾶται μὲ τό μέτωπον οὐχὶ ξεβλαστωμένον.

---

(1) Σκόνη.

Ἄφου τὸν ἔπλασ' ὁ Θεός, ἐπῆρε τὸ φουσοῦνι Του  
κι' ἄερα τὸ ἐγέμισε ἀφ' τὴν ἀναπνοὴν Του  
τὸ ἄδειασεν ὁλόκληρον κατόπιν 'σ τὸ ῥουθοῦνι Του  
καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ ἔδωσε μ' αὐτὸ καὶ τὴν ζωὴν του.

Πολὺν καιρὸν τὸν ἄφησε μονάχον εἰς τὴν πλᾶσι  
νὰ συνειθίσῃ, ἄν ποτὲ συμβῇ καὶ τεμπελιάσῃ,  
νὰ γίνεταί καλλόγερος, μόνος νὰ κλιῇ τὸ μάτι του  
καὶ μόνος νὰ ψυλλίξεται νὰ πέφτῃ 'σ τὸ κρεββάτι του.

Κατόπιν εἶπεν ὁ Θεὸς « Μόνον τὸν κακομοίρη  
εἶναι δὲν φαίνεται καλὸ  
μπορεῖ νὰ χάσῃ τὸ μυαλό,  
ποιήσωμεν λοιπὸν αὐτῷ βοηθόν, ξαγρυπνητῆρι.

Ταῦτα εἰπὼν, τὰ μάτια Του χαμογελῶν ἐκάμυσε  
καὶ τὸν Ἀδὰμ ἀφιάμισε, ( )  
Τοῦ ἔκοψε τὸ δέρμα του ὀλίγον καὶ τὴν φλέβα  
κ' ἔλαβε μία του πλευρὰ καὶ ἔπλασε τὴν Εὔα.

Ὅταν τὴν εἶδεν ὁ Ἀδὰμ κομψή, γεμάτη γλύκα,  
τοῦ ἄρεσε κ' ἐσκέφθηκε « τάχα νὰ ἔχῃ προῖκα ; »  
Τότε τοῦ εἶπεν ὁ Θεὸς ἀφου τὴν νὲ ντονιάρεις (2)  
ἔχει δὲν ἔχει, μάτια μου, ὀφείλεις νὰ τὴν πάρῃς.

« Αὐτὴ ἐστὶν εἰπ' ὁ Ἀδὰμ ὁ στοῦν ἐκ τῶν ὁστιῶν μου  
καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς μου  
μ' ἐτούτῃ μέλλει εἰς τὴν γῆν νὰ βρῶ τὸν διαβολὸν μου  
κι' ἐνίστε νὰ γίνωμαι περίγελως τοῦ κόσμου.

Αὕτη κληθήσεται γυνὴ  
ὅτ' ἰσχυρὰ ἔχει φωνή,  
σουμπερμπιτὰ (3) καὶ γλῶσσα  
κι' ἐξαπατᾷ καὶ κλαίουσα καὶ ψεύδεται γελῶσα».

(1) Χλωροφορμίζω

(2) Κορτάρης

(3) Κάτι τὸ ἐξαίρετο

Ὁ Ἀδὰμ λοιπὸν κι' ἡ Εὐα, ὅτ' ὁ Παράδεισο κλεισμένοι  
πῶς περνοῦσαν μὴν ῥωτᾶτε, τὴ ζωὴ εὐτυχισμένη !  
Δίχως φούστεις, δίχως μέγ' α, καὶ πλαστρὸν καὶ μπολερὰ (1)  
περπατοῦσαν γδυμένοι κ' ἐπερνοῦσαν μιὰ χαρά.

Συλλογίσου τώρα ν' ἔλξης μιὰ \* \* \* γυναικὰ σὰν αὐτή,  
σὰν ῥοδάκινο ὅτ' ὁ μοῦτρο καὶ σὰν μῆλλο ζηλευτὴ  
νὰ τὸ ξέρης πῶς δὲν βλέπει νὰν τονιάρη παρὰ σέ  
καὶ οὐδόλως νὰ γνωρίζῃς τὴ θὰ ὅτ' ἡ τὸ βερεσέ !  
Νὰ μὴ ξέρης σ' τὴ ζωὴ σου Τσακασιάνους Μπάφη Πάστρα (3)  
νὰ μὴ ξέρης πλοῦς καὶ γάντια  
καὶ βραχιόλια μὲ διαμάντια  
κι' ἀμερίμνος νὰ θαυμάζῃς τ' ἄνθη τοῦ ἀγροῦ καὶ τ' ἄστρα !

Μόνο ἔξοδο τῆς Εὐας καὶ φροντὶς ὀλίγα μποῦτρα (3)  
ποῦ τὰ ἔβαζεν, ἡ μαύρη, γιὰ δροσίᾳ εἰς τὰ μοῦτρα.  
Ποῦ τὰ εὔρισκε δὲν ξέρω· ἀλλὰ πέστε μου, γιαμά, (4)  
ποῦ εὐρίσκουν ἡ γυναῖκες κι' ἀγοράζουν σολιμά, (5)  
ὅν ῥητῶς ἀπαγορεύει κι' αὐστηρῶς ἡ πουλιτσία  
καὶ δὲν δίνουν οὔτε δρόμι κουτουροῦ τὰ σπετσαρία ;

Ἀφοῦ τοὺς ἔπλασ' ὁ Θεὸς τὸ \* \* \* εὐλόγησε καὶ εἶπε  
«Νὰ μὴ σὰς βλάβουνε ποτὲ θλίψεις ἐδῶ καὶ λύπαι.  
Ἐσὺ γυμνὸς χωρὶς βρακὶ κ' ἐτούτῃ δίχως βέστα  
δὲν εἶναι χρεῖα νὰ σὰς ὅτ' ἡ, σεῖς ξέρετε τὰ ῥέστα.  
Αὐξάνεσθε πληθυνεσθε νὰ μεγαλώσ' ἡ πλάσις  
καθὼς τὰ ἄστρα τ' οὐρανοῦ κ' ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης.  
» Ὅταν κεντήσῃ ἔρωτας τ' ἀνθρώπου τὴν καρδίᾳ,  
κ' ἔχει ὅτ' ἡ τσέπη τοῦ δραχμῆ  
καὶ δὲν πεινᾷ γιὰ τὸ ψωμί,  
εὐθὺς νὰ στέρνῃ προξενεῖδ' καὶ νὰ ζητῇ παντρεία

- 
- (1) Στολίδια φορεμάτων.  
(2) Ἐμπορος ἐν Ζακύνθῳ ψυλικ.  
(3) Ποῦδρα  
(4) Λοιπὸν  
(5) Σουπλιμέ

» Πάντα εὐτυχῆς κι' ἀμέριμνος, χωρὶς καῦμό καὶ μᾶρα,  
    παιδιά νὰ γεννοβολᾷς  
    Ἀθηναῖδες νὰ τσουρλᾷς (1)  
νὰ τ' ἀπολᾷς ξυπόλυτα 'σ τοῦ τόπου τὰ ῥεπάρια.

» Νᾶνησυχοῦν τῶν πόλεων τὰ κέντρα καὶ τὰ ἄκρα  
    καὶ νὰ πειράζουν τοὺς τρελλοὺς,  
    τοὺς ἀναπήρους, τοὺς χωλοὺς,  
    τοὺς γέρους μὲ φαλάκρα».

« Τὸν μπάντον μὲ τὰ σίδερὰ νὰ παίζουν καὶ τσ' ἀρμάδες  
τὸν γκιουστρο, τὸν ἀπόπολο, τὸ χάμου, τὴν γιουργιάδες, (2)  
    ταῖς λεμονιαῖς, ταῖς σφενδονιαῖς  
    νᾶναστατώνουν γειτωνιαῖς».

« Κι' ἂν μ' ἓνα μᾶτι ἔρχονται, ἢ μὲ καρμμία φάλα  
    ς' τὸ κούτελο, ἢ 'σ τὴν κορφὴ  
    νὰ μὴ σοῦ καίεται καρφὶ  
    ἀλλὰ νὰ σπέρνης κι' ἄλλα».

« Τὰ κτήνη ὑποτάξατε, γαιῖδάρους καὶ γουρούνια,  
τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, κότταις, παπιά, πιτσούνια.  
Τοιουτοτρόπως θὰ περνᾷ, ζωὴ εὐτυχισμένη,  
    νὰ τρῶτε καὶ νὰ πίνετε  
    χωρὶς λεφτὸ νᾶφίνετε  
    καὶ γιὰ τὴν ἐπομένη,  
κι' Ἀθηναῖδες νὰ γεννᾷς σὲ κάθε νειὸ φεγκάρι,  
διὰ τὸ κληροδότημα ἐκεῖνο τοῦ Ψιμάρη.

« Νὰ τρῶτε κρέας, λάχυνα, μαρίδες, μπακαλᾶο,  
    σκρουμπιά, λαγκέρδαις, σωλεμά,  
    ἐληαῖς, φασούλια, ταραμᾶ,

---

(1) Οἱ φτωχοὶ στὴ Ζάκυνθο ὀνομάζουν τῆς κόρης τους Ἀθηναῖδες γιὰ  
κάποιο κληροδότημα τὸ ὁποῖον παρεῖχετο διὰ κληρώσεως εἰς μόνον τὰς  
Ἀθηναῖδες.

(2) Παιγνίδια ἀλητοπαίδων.

ἀλλ' ἓνα φροῦτο μοναχὰ γιὰ μέν' αὐτὸ φυλάω.

Ποτὲ νὰ μὴ πειράξετε τῆς γνώσεως τὸ ξῦλο  
γιατὶ πολὺ τὸ ἀγαπῶ,  
κάνει γλυκύτατο καρπὸ,  
εἶν' ἓνα μῆλι, ζάχαρι, εἶναι φρίκι μῆλο.  
'Ανίσως φᾶτε ἀπ' αὐτό, τὴν ἴδι' αὐτὴν ἡμέρα,  
θὰ πᾶτε εἰς τὸν διάβολο κι' ἀκόμη πάρα πέρα».

«Γλυκὸ θὰ κάμω μὲ αὐτὸ τσ' ἀγίους νὰ φιλεύω  
ἐκείνους ποῦ δὲν ξεπορτοῦν,  
μὰ μὲ πατέντ' ἀποφοιτοῦν  
ἀπὸ τὰς ἱερᾶς μονὰς π' ἐγὼ τὰς διαφεντεύω».

---

Ὡς Παντογνώστης παρελθόν, παρὸν καὶ μέλλον ξέρει  
κι' ἐγνώριζε πολὺ καλὰ  
ποιᾶς ποιότητος μυαλὰ  
εἶχε τ' Ἀδὰμ τὸ ταῖρι.

Γιατὶ τὸ ἀπηγόρευσε τὸ μῆλο τὸ ἀφράτο  
ξέροντας πῶς ἀφ' τῇ στιγμῇ  
ἐκείνη, χίλιοι πειρασμοί,  
τὴν Εὗα θὰ πηγαίνανε 'σ τὸ ξῦλον ἀποκάτω;

Ἐγύριζ' ἐτρυγύριζε «Νὰ φάω; μὰ δὲν κάνει!  
νὰ παραβῶ τὴν ἐντολὴν  
καὶ νὰ γενῶ ἀμαρτωλὴ;  
ἔπειτα ξέρω, ἀδερφέ, κοψίματα μὴ κάνη!»

Ὁ διάβολος τὴν κύτταζε καὶ ἐκρυφογελοῦσε  
καὶ τρίβοντας τὰ χέρια του κακὰ ἐμελετοῦσε.  
Γίνεται φεῖδι παρευθὺς σιγὰ σιγὰ τεντόνει  
καὶ μιὰ ἐπάνω 'σ τὸν κορμὸν τὸ σῶμα του διπλώνει.

Καθὼς μᾶς λέγουν ἡ γραφαῖς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη  
ἔμιλούσανε τὰ κτήνη.

Μὴ σᾶς φανῇ παράδοξον ! μὴ τώρα δὲν μιλοῦνε  
σὲ σωματεῖα, σὲ βουλαῖς,  
σὲ δρόμους, σὲ πολλαῖς σχολαῖς  
καὶ κόσμον ἀπατοῦνε ;

Χύνοντας δηλητήριον εἰς τοῦ λαοῦ τὰς φλέβας  
καὶ φέρνουν περισσότερα ἀφ' τὰ κακὰ τῆς Εὐας ;

Ἄλλως κ' ἡ Εὐα μοναχὴ, <sup>\*\*</sup>χωρὶς συνομιλία,  
βεβαίως θὰ τρελλαίνετο ὅσ' αὐτὴ τὴν ἐρημίαν.  
Ἰδίως ἂν συνέβαινεν ὁ ἄνδρας τῆς νὰ φύγῃ  
νὰ πάῃ ὅσ' τὸ κυνῆγι.

Ἴσως νὰ ἔδωσ' ὁ Θεὸς φωνὴν <sup>\*\*</sup>λοιπὸν ὅσ' τὰ κτήνη  
γιὰ νᾶχη μία προσμιλιὰ ὅσ' τὴν μοναξιὰν ἐκείνη.  
Καὶ ἡ γυναῖκα ἔκτοτε ὅσ' ἂν εὐρεῖται μονάχη  
κι' ἄλλη δὲν ἔχει νὰ μιλῇ,  
βγάνει τὴν ἄφτρα μὲ σκυλί,  
μὲ γάττα, κόττα, κόκκορο, μὲ ὅ,τι ζῷ τῆς λάχῃ.  
« Ἀμούρ, ψι, ψι, κοτίτσα μου, προῦ, προῦ καὶ ἄλλα τόσσα  
βγάνει τὴ φάουσα μ' αὐτὰ καὶ ξετροχᾶ τὴ γλῶσσα.

Εἶχε μεγάλη πόληψιν ἡ Εὐα <sup>\*\*</sup>πρὸς τὸ φεῖδι,  
γιὰ τοῦτο μέχρι σήμερον τὸ κάνει καὶ στολίδι  
Γιὰ τοῦτο καὶ ὁ διάβολος ὅσ' αὐτὸ μετεμορφώθη  
καὶ εἰς τὸ ξύλον τῆς ζωῆς ἐπῆγε κ' ἐδιπλώθη  
Τὸ βλέπ' ἡ Εὐα ὅσ' τὸ κλαδὶ ἐσίμωσε κοντά του  
καὶ τὴν κουβέντ' ἀρχίνησε ὅσ' τὸ δένδρον ἀποκάτου.  
« Καλημερούδια φεῖδι μου ! τί κάνεις τί μαντά τα ;  
καὶ ὅσα δύναται νὰ πῇ,  
γιὰ νὰ μὴ μείνῃ ἐν σιωπῇ,  
μιὰ γυναῖκα, ὅσ' τὸ σκυλί, ὅσ' τὴν κόττα καὶ ὅσ' τὴ γάττα.  
Καὶ ἄλλα μὲν ἐσκέπτετο ἡ Εὐα γιὰ τὸ φεῖδι  
καὶ ἄλλο ὁ Παμπόνηρος τῆς ἔστρωνε παιχνίδι.

Τῆς λέγει «Θᾶσαι ἔγκυος, ἔχεις κοιλιὰ μεγάλη !».  
— Εἶμαι λογιάζω ὀχτὼ μηνῶν· ἀπὸ τὸ καρναβάλλι».

\*

— Δέν δοκιμάζεις τὸν καρπὸν,<sup>\*</sup> λοιπόν,<sup>\*</sup> κυρά μου τοῦτον μὴν ἀποβάλλῃς τὸ παιδί ; γιὰ δὲς ὥραϊο φροῦτον !  
«Μὰ τὶ ὥραία μυροδιά, τὶ τσόγια ! εἶναι ῥάρα· (1)  
φάε λιγάκι Εὖα μου, γιὰτ' εἶσαι καὶ πρωτάρα».

\* \*

— «Ναί, ἀλλὰ εἶπεν ὁ Θεός, ἄν· ἴσως καὶ τὸ φάμε,  
ἐγὼ μαζὶ κι' ὁ ἄντρας μου 'σ τὸ διάβολο θὰ πᾶμε.  
Θέλω κι' ἐγώ, μὰ σκιάζουμαι μὴν εἶναι καὶ φαρμάκι·  
ἄλλως ἀτούραις ἀγροικῶ καὶ θᾶτρωγα λιγάκι».  
— Κουτὴ ! μὰ γιὰ τοῦ λόγου του ποτὲ θὰ τὸ κρατοῦσε  
ἄν ἦτουνα φαρμακερό ;  
μπᾶ, φάγε το νὰ σὲ χαρῶ  
κι' εἶσαι σ' τὸ μόνδο ποῦσαι !» (2)

\*

— Μὰ εἶπεν ὅτι τὰ φυλᾷ γλυκὸμ' αὐτὰ νὰ φτιάσῃ  
νὰ τρώγῃ ὅποιος μοναχὸς σὲ μοναστήρι ἀγιάσῃ . . .»

\*

— "Εγνοια σου, εἶπ' ὁ διάβολος,<sup>\*</sup> κατὰ τὴν κακομοίρια  
ποῦ ἔπεσεν ἀπὸ καιρὸ 'σ αὐτὰ τὰ μοναστήρια  
Σήμερον δὲν λαμβάνουσι διπλώματα ἀγίων.  
οὔτε μαρτύρων στέφανα, ἀλλὰ φαιδρῶν νυμφίων.  
"Ὡχ δὲν βαριέσαι ἀδελφή, κ' εἶν' ὅλα παραμύθια,  
κόψε καὶ φάγε τὸν καρπὸν νὰ μάθῃς τὴν ἀλήθεια·.

\* \*

«Παραμύθια» ψιθυρίζει πάντα ὁ διάβολος 'σ τ' αὐτιά μας  
«παραμύθια» ἢ θρησκεία, κι' ὅσα λέγουν τὰ χαρτιά μας,  
«παραμύθια» ἢ νηστείαις, οἱ ἅγιοι κ' ἡ ψυχὴ,  
κι' ἄσωτεία, φαγοπότι εἶν' ἀλήθεια μοναχὴ.

---

(1) Σπάμιο.

(2) Σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι.

«Παραμύθια» εἶπ' ὁ ὄφεις καὶ ὅτις Εὔας τὸ αὐτὶ  
π' ἐλιγκούρευε νὰ φάγῃ τὸν γλυκὸ καρπὸ κι' αὐτή.  
Μὰ δὲν ἤθελε νὰ κόψῃ κ' εἰς τὸν ἄνδρα τῆς ὑπάγει,  
μὲ σκοπὸν ὁ σύζυγός τῆς νὰ τῆς δώσῃ νὰ τὸν φάγῃ,  
μήπως τύχῃ καὶ συμβοῦνε εἰς αὐτοὺς πολλαὶ κακώσεις  
καὶ παράπονα τῆς κίνῃ,  
τῇ γλωσσάρα τῆς νὰ βγάνῃ,  
νὰ τοῦ λέγῃ θυμωμένη «καὶ γιατί νὰ μοῦ τὸν δώσῃς ;»

Τρέχει λοιπὸν εἰς τὸν Ἀδάμ· <sup>\* \*</sup> «ὦ τζόγια μου, φαστίδια, <sup>\* \*</sup> (1)  
πόννοι νὰ ρίξω τὸ παιδὶ μὲ ζώσανε σ' ἂν φεΐδια.  
Γι' αὐτοῦ τοῦ δένδρου τὸν καρπὸν ἔχω λιποθυμία !  
τρέχα, ψυχὴ μου κόψε μου ἓνα γιὰ μυρωδία !».

— «Δυστυχῆς μὰ δὲν θυμᾶσαι τοῦ Θεοῦ τὴν ἐντολή ;  
εἶπ' ἐκεῖνος πρὸς ἐκείνη,  
«τ' ἀγαθὰ του μᾶς τ' ἀφίνει  
ὅλα εἰς τὴν διάθεσί μας ὅς τῃ δικῇ του τὴν αὐλή»,  
<sup>\* \*</sup>

«Ἐνα μᾶς ἀπηγορεύθη ἀγαθὸν Του ἐπὶ γῆς  
καὶ σημεῖον ἴσως τοῦτο εἰς Αὐτὸν ὑποταγῆς.  
πῶς τολμᾶς λοιπὸν νὰ λέγῃς νὰ σοῦ κόψω τὸν καρπὸ  
δὲν σιτὸν κόβω, φύγε ὅπως μὴν μὲ κάμῃς νὰ ντραπῶ.

— «Τζόγια μου, θὰ μοῦ τὸν κόψῃς, νὰ μὲ ἰδῇς ἀποθαμένη  
ἔχω ἀτούραις καὶ φαστίδια, ἔλα κ' εἶμαι γκαστριωμένη.  
Μὴ θελήσῃς γι' ἄνα μῆλο τὸ μεγάλο μου κακὸ  
ποῦ θὰ μ' εὕρῃ· δηλαδὴ  
ν' ἀπορρίξω τὸ παιδὶ  
κόψε μού τον μὴ τὸ ρίξω ! γειά σου κ' εἶναι σερνικό !»

<sup>\* \*</sup>  
\*

«Εἶναι ἄφθονα σ' τὸ δένδρ, ὁ Θεὸς δὲν θὰ τὸ ὀδῇ . . .  
ὦϊμέ πόνους, ὦ φαστίδια, θὰ μοῦ πέσῃ τὸ παιδί».

---

(1) Ἀνακατώματα.

— «Ἐὰν πρόκειται, τῆς λέγει, νὰ τὸ ῥίξης καὶ στραβὸν εἶν' ἀδύνατον τοῦ Πλάστου ἐντολὴν νὰ παραβῶ». Τότ' ἐκείνη ξεφωνίζει «ὦ φαστίδια ! ὦ σκοτοῦρα . . .» πέφτει χάμου, προσποιεῖται πῶς τὴν εὔρηκε λιγοῦρα.

\* \*

Ὁ Ἀδὰμ π' ἀδυναμίαν εἶχεν εἰς αὐτὴν μεγάλη ἐφοβήθη μὴ τὴν χάσῃ, γιὰτὶ δὲν ὑπῆρχε κι' ἄλλη Σὰν τὴν εἶδε λιγομένη μὲ κατάγλωμη τὴν ὄψι ἠναγκάσθη ἐκὼν ἄκων ὁ φτωχὸς νὰ τῆς τὸν κόψῃ Τῆς τὸν ἔβαλε 'στὸ χέρι καὶ τῆς λέγει νάτον φάτον τὸν καρπὸν τὸν ζηλεμένον, τὸν καρπὸν τὸν μυρωδάτον !

\* \*

Μὲ λιγοῦρα πρώτα ἐκείνη μέσα 'σ τοῦ Θεοῦ τῇ μάνδρᾳ ἐκατάφερε τὸν ἄνδρα καὶ παρέβη ἐντολὴ

\* \*

Κι' ἀπὸ τότε δάκρυα χύνει μὲ λιγούραις καὶ νεβροῦζα ὅταν θέλῃ ἢ φαμόζα (1) νὰ 'πιτύχῃ κάθε τί.

\* \*

Κι' ἂν εὐρίσκωνται γυναῖκες ἐκατὸ σ' αὐτὴ τὴν πλάσι, ποῦ τ' ἄνδρὸς δὲν κάνουν μπρέκαις καὶ τὸν νοῦν δὲν ἔχουν χάσῃ,

\* \*

Δὲν εὐρίσκειτ' οὔτε μία σ' τοῦ πλανήτου αὐτοῦ τὰ μάκρη, ποὺ πλαστή λυποθυμία νὰ μὴν ἔπαυε μὲ δάκρυ.

---

(1) Σακουστὴ μὲ κακὴ σημασία.

“Οταν ἔφαγεν ἡ Εὐα, ἐφοβήθη μὴν πεθάνη  
καὶ τὸν ἄνδρα τῆς ἀφίση μ’ ἄλλην ἔρωτας νὰ κάνη  
Καὶ τοῦ λέγει «Νὰ μὲ χάσης γιὰ δοκίμασε λιγάκι,  
ἀλλ’ ἐκεῖνος τῆς ἠρνεῖτο  
γιατὶ λαίμαργος δὲν ἦτο,  
ἀλλ’ ἐκείνη «κύτταξέ τον σὰν νὰ τοῦδινα φαρμάκι».

Ἀλλ’ ὁ Ἀδὰμ ἐπέμενε, δὲν ἤθελε νὰ πλώσῃ.  
ἀλλὰ κι’ αὐτὴ ἐπιμονὴ λιγάκι νὰ τοῦ δώσῃ.  
Ἀρχίνησε τὰ κλάῦματα τῇ γκρίνια καὶ τῇ λίμα  
«Μὰ πάει νὰ πῇ δὲν μ’ ἀγαπᾷς.  
σὲ κάποιαν ἄλληνε θὰ πᾷς  
ἐφτοῦνο εἶναι κρῖμα».

Ἀφ’ ἐνὸς τὰ δάκρυά της, ἀφ’ ἐτέρου ἡ φωναῖς,  
ἡ χτυπιαῖς τοῦ κεφαλιοῦ της κ’ ἡ ὑπόλοιπες σκηναῖς,  
τὸν ἠνάγκασαν κ’ ἐκεῖνον τέλος σ’ ὅλ’ αὐτὰ νὰ δώσῃ.  
καὶ νὰ κόψῃ ἓνα μῆλο νὰ τὸ φάῃ, νὰ γλυτώσῃ.

Ἴσως ἡ γῆ ὁστοὺς κόλπους της ἓνα νὰ ἔχῃ κρύψει  
ποῦ σὲ γυναίκειά δάκρυα δὲν ἔχει ὑποκύψει.  
μὰ ἓνα ποῦ σιτὴ γλῶσσα της νὰ τὴν ὑποχωρήσῃ  
δὲν θὰ εὗρῃτε, κύριοι, σ’ Ἀνατολὴ καὶ Δύσι  
Πέρνεις τὸ ξύλο καὶ τῆς σπᾶς ἀπόνως τὰ παῖδια  
εἰς μάτην ! παύει πρὸς στιγμὴν καὶ ἀρχινᾷ τὰ ἴδια

Ἀμα ποῦ ἔφαγε κι’ αὐτὸς τὸ ζηλεμένο φρούτο,  
τοῦ ἄρσεσε καὶ ἔλεγε «ψυχὴ μου τ’ εἶναι πορτο!  
Αὐτὸ περνᾷ ῥοδάκινα καὶ σύκα καὶ σταφύλλια!».   
ἀλλὰ εὐθὺς ἀρχίνησε νὰ τὸν θερίζῃ ζήλεια.  
Βλέπει τὴν Εὐα του γυμνή, αὐτὴ λέγει «Σύρε ντύσου  
πορόπιασε ὅπως ἔμπορῇς αὐτὴ τῇ γύμνωσί σου».

Τότε ἡ Εὐα ἔτρεξε κ’ ἔγραψε ῥούφου ῥούφου (1)  
καὶ φτιάχνει μὲ συκόφυλλα τῆς γῆς τὸ πρῶτο πούφου.

(1) Γρήγορα.

Μὲ ῥόδα τὸ γαρνίρισε τῶκαμε μία τρέλλα  
κι' ἀπὸ τὰ ἴδια ἔφτιασε τ' ἀνδρός της φουστανέλλα

Ἐπειδὴ δὲ ἦτο ὥρα πούχε σῦκα ἢ συκῇ<sup>\* \*</sup>  
κ' ἐμαδήθηκε τὸ δένδρον, ὅπως λέγουν μερικοί,  
ἐξανάβγαλε τὰ φύλλα κ' ἔκτοτε ἐξακολουθεῖ  
τοὺς καρποὺς νὰ παρουσιάζῃ πρὶν μὲ φύλλωμα ντυθῇ.

---

Τότε ἐν μέσῳ ἀστραπῶν, βροντῶν, σέισμῶν, ἀνέμων,  
καπνῶν, βολίδων, κεραυνῶν,  
πλήρης ὀργῆς ἐξ οὐρανῶν  
κατήλθεν ὁ Πανάγαθος ἐκ τοῦ θυμοῦ του τρέμων  
Ἐφώναζεν « Ἀδὰμ ποῦ εἶ »  
μὲ τόσον δυνατὴ φωνή  
ποῦ ἔβρασαν οἱ ποταμοί, αἱ λίμναι, τὰ πελάγη  
καὶ κάθε ὄρος καὶ βουνὸν ἐσείσθη καὶ διερράγη.

Εἰς ἓνα τοῦ Παράδεισου ἀπόκρυφο μουράγιο (2)  
ἐκρύφθη τότε ὁ Ἀδὰμ καὶ ἔκλαιγε κ' ἐθρήνει . . .  
— « Τὶ ἄντρας εἶσαι ; τᾶχασες ! κάμε ἀδρεφέ, κουράγιο ! »  
τοῦ ἔλεγεν ἐκείνη.

« — Ἀδάμ, ποῦ εἶ ; ἐκρύφθηκες ; μ' ἀνίσως κ' ἐφοβεῖσο,  
ὅταν ἐποίησ τὸ κακό, γιατί δὲν Μ' ἐνθυμεῖσο ;  
Πῶς δὲν μ' ἐσυλλογίζεσο ; πῶς τότε δὲν ἐρρίγεις ;  
Δὲν ἤξερες πῶς τὴν ὀργή,  
Ἐκείνου, ποὺ τρομάζ' ἡ γῆ,  
δὲν ἠμποροῦσες, μασκαρᾶ, ποτέ σου ν' ἀποφύγῃς ; ».

« Ἐγὼ σοῦ ἔδωσ' ἀγαθὰ σ' αὐτὸν τὸν κόσμον τόσα .  
καὶ σοῦπα « ἓνα φύλα μου »  
νὰ μὴ μοῦ φᾶς τὰ μῆλα μου,  
καὶ παρακούεις εἰς ἐμέ, κι' ἀκοῦς αὐτὴν τὴν κλῶσσα ; ».

«Γι' αὐτὸ ἐπικατάρατος νᾶσαι σ' τὸν κόσμον τοῦτον,  
νὰ σκάφτης μὲ ψωμὶ ξερὸ  
καὶ μὲ κρεμμῦδι καὶ νερό,  
κι' ὁ δικηγόρος ὁ γιατρὸς νὰ σ' ἀφαιρῇ τὸν πλοῦτον.

«Νὰ κάνης τὸ ζευγάρι σου, νὰ σπέρνης τὸ χωράφι  
κι' ἀφοῦ σοῦ ἔβγη ἡ ψυχὴ,  
νᾶρχεται κάποτε βροχὴ  
νὰ παρασέρνῃ τὰ σπαρτὰ καὶ νὰ τὰ τρῶνε· οἱ τράφοι (1)

«Νὰ πέφτῃ περονόσπορος σ' τὰμπέλια, τὴ σταφίδες,  
νὰ τρέχῃς ὅτῃ σταφιδικὴ  
σ' ἐμπόρους ἀπὸ ὅω κι' ἐκεῖ,  
γὰ ρά με (2) κι' ἀφ' τὴν πλάτῃ σου νὰ βγάζουνε λουρίδες.

«Νὰ ἔρχεται ὁ Αὐγουστος ἐλπίς τοῦ κόσμου μόνη,  
καὶ ἡ βροχὴ τὸ φροῦτο σου νὰ πέρνῃ ἀφ' τ' ἁλῶνι.  
κι' ἂν σοῦ τ' ἀφήσῃ, ἐπειδὴ ἐστάθηνκες μπιρμπάντες,  
σ' τὸ πέξο του νὰ σὲ γελᾷ αἰσχρῶς ὁ σαρσγιάντες.

«Νὰ κοπιᾷς, νὰ δέρνεσαι, νὰ πᾶσχης νὰ ἰδρώνῃς,  
κι' ἂν σοῦ περσεύσῃ ὁ παρᾷς,  
νὰ τρέχῃς νάγοράζῃς γκρᾷς,  
ἂν σοῦ πειράξουν μιὰν ἐλῆά, ἀνθρώπους νὰ σκοτώνῃς.  
Καὶ νὰ σὲ σέρνουν φυλακὴ μὲ ἄλυσσας σ' τὴ ζώσῃ·  
κι' ὅταν ἐκτίσῃς τὴν ποινὴ, νὰ βγαίνῃς δίχως γνῶσι.  
Εἰς τὴ ζωὴ σου νᾶπαντᾷς ἀμέτρητους μελιάδες,  
φιλονεικίαις, σκοτωμούς, μαλώματα, καυγάδες.  
Νᾶναι ἀψὶ τὸ αἶμα σου, ἀμέσως νὰ θυμώνῃς,  
νὰ βγάνῃς φόρα τᾶρματα καὶ πάλιν νὰ σκοτώνῃς !

«Καὶ ἄθλιος νὰ σέρνεσαι φονιᾷς ὅτῃ λαιμητόμο,  
ὅταν δὲν ἔχῃς βουλευτὴ  
εἰς τὴν περίστασιν αὐτή,

---

(1) Χαντάκια (2) Φάρμακο γιὰ τ' ἀμπέλια.

ποῦ τοὺς ἐνόρκους νὰ μπορῇ, νὰ παραβοῦν τὸ νόμο.

«Πότε ὀχρὰ νὰ γένεσαι δολίως<sup>\* \*</sup> νὰ δαγκάνης  
καὶ νὰ ὑποχρεῶνεται τὸν ἄγιον νὰ κάνης,  
πότε μὲ τὴν καρδιὰ λαγοῦ καὶ θράσος γυναικεῖον,  
νὰ πέφτης ἑστὸν ἀδύνατον σὰν ἄγριον θηρίον·  
τότε κολῶνα, ῥιζοληὰ νὰ πιάνης παληκάρι,  
πότε νὰ σοῦ τεινάζουνε τὴ πλάτη ἑστὸ στηλιάρι·

«Ὁ ἰσχυρὸς τὸν ἀσθενῇ νὰ δέρνη καὶ νὰ σφάζη<sup>\* \*</sup>  
εἰς τῆς κακίας τὸν ζυγόν,  
ἢ ἀρετῇ, ὥς φορτηγόν,  
ὥς κτῆνος νὰ στενάζη

«Ἐπὶ τὴν ἀδικία ὅλ' ἢ γῇ νὰ στένη νὰ οἰμώζη,  
τοῦ ἰσχυροῦ τὸ δίκαιον τῶν πάντων νὰ δεσπόζη.

«Ὁ δίκαιος, ὁ ἀγαθός, σκληρῶς<sup>\* \*</sup> νὰ τυραννῇται,  
καὶ νὰ πεθαίνῃ σὰν σκυλί,  
μ' ἓνα «ὁ μαῦρος!» τὸ πολὺ,  
κ' εὐθὺς νὰ λησμονῇται.

«Κ' ἡ θεία, ἂν ποτὲ φανῇ σ' τὴ γῇ δικαιοσύνη,  
εἰς τὸ φτωχό, σ' τὸν ἀγαθὸ νὰ φαίνεται κι' ἐκείνη.

«Σ' ἄλλον νὰ γίνεται χρυσὸ ὅ,τι στὸ χέρι πιάνῃ,  
ἄλλος καὶ τὸ ξερὸ ψωμί, ἂν τῷ χῃ, νὰ τὸ χάνῃ  
Καὶ τὰ κρυφὰ μυστήρια ὁ κόσμος μὴ γνωρίζων  
τὸν μὲν νὰ λέγῃ ἱκανόν,  
τὸν ἄλλον μασκαρᾶ κοινόν,  
πλέκων ἐγκώμια τοῦ μὲν, τὸν ἕτερον ὑβρίζων.

«Νὰ κοπιᾷς, νὰ δέρνεσαι, νὰ τρέχῃς<sup>\* \*</sup> νὰ ἰδρώνης,  
ν' ἀρπάξῃς μὲ κατεργαριαῖς, νὰ κλέφτῃς, νὰ σουφρώνης,  
Μὲ θεμητὰ κι' ἀθέμητα τὰ πλούτη νὰ μπαριάξῃς.  
νὰ μὴν μυρίζεσαι ψωμί  
κ' αἴφνης νὰ ῥαχεται στιγμῇ,

μιὰ συγκοπή νὰ σοῦρχεται τὰ κόλλα νὰ τεινάζης.

\* \*

Τὸ χρῆμα, ποῦ ἐλάτρευες κ' ἐμόχθησες διὰ ἐκεῖνο  
νὰ μὴν προφθάσῃς νὰ εἰπῇς «τ' ὀρίζω καὶ τ' ἀφίνω».  
Κι' ὥς ὄρνεα ἀρπακτικὰ νὰ βλέπῃς κληρονόμους  
νὰ τὸ σκορποῦν σᾶν σκύβαλα ἐδῶ κ' ἐκεῖ στοὺς δρόμους.

\* \*

«Ἐπάνω σ' τὸ κρεββατί σου πρὶν ἔβγῃ ἡ ψυχὴ σου,  
νὰ βλέπῃς νὰ σ' ἀρπάζουνε οἱ ξένοι τὸ κλειδί σου  
καὶ μ' ἀγωνία νὰ κυττᾷς τὸν τάδε καὶ τὸν δεῖνα  
ν' ἀρπάξῃ τὸ ῥολόϊ σου μὲ τὴν χρυσῇ καδίνα,

\* \*

«Ὁ ἓνας τὰ χρεώγραφα, τὰ χρήματα ὁ ἄλλος,  
ὁποῦ γι' αὐτὰ ἐφοῦρκιζες πολλοὺς φτωχοὺς ἴσθι χώρα  
καὶ ἄφρωνος, κι' ἀκίνητος, καὶ κόκκινος σὰν γάλλος  
Ἀπὸ τὴν θλίψι σου νὰ σκαῖς. προτοῦ νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα,

\* \*

Ἀπληστος πάντ' ἀχόρταγος, ἡ τύχη κι' ἂν σ' ἔμεσῃ  
σπήτια, μετόχια, τάλλαρα,  
ἄλογα χρυσοφάλαρα,  
νὰ μὴ σ' ἀρκοῦσιν ὅλ' αὐτά, ἀλλὰ νὰ θῆς καὶ θέσι.

\* \*

«Σὰν ἄχερα ἴσθι χέρια σου τὰ χρήματα νὰ πιάνῃς  
καὶ νὰ μὴν ξέρῃς οὔτε σὺ πῶς διάβολο τὰ χάνεις.  
Ν' αὐξάνῃς τὰς ἀνάγκας σου, τὰ ἐλαττώματά σου,  
κι' ὅταν δὲν ἔχῃς, μασκαρά,  
μ' ἀπελπισία φροβερά,  
ν' ἀρπάξῃς τὸ πιστόλι σου νὰ χύνῃς τὰ μυαλά σου.

\* \*

\* \*

«Μὲ λαχτάρεις καὶ μὲ πόνους, ἂν ἀνάστησες παιδία  
νὰ σ' ἀφήνουν νὰ στερῇσαι, δυστυχῇ στὰ γηρατεῖα.  
Νὰ μὴ θέλουν νὰ σοῦ δώσουν γιὰ ταμπάκο δυὸ δεκάρας  
κι' ἀπὸ τὴ μεγάλη λύπη  
νὰ ψωφᾷς μὲ πρῶτο γρίππι,  
Καὶ κατόπιν νὰ σοῦ βάνουν εἰς τὴν κάσσα σου καὶ μπάρας.

«Κι' ἄν ἀφίνης πί σωθῇ σου συγγενεῖς πολλοὺς καὶ χρῆμα,  
μὲ σταυροὺς καὶ μὲ στεφάνια,  
μὲ λαμπάδες καὶ λιβάνια,  
μὲ ὑπισκόπους καὶ μὲ μπάντες νὰ κατέρχεσαι στὸ μνήμι.

Ρήτορες τὰς ἀρετὰς σου εὐφραδεῖς νὰ ἐξυμνοῦσι  
τῆς ζωῆς σου, κάθε φάσιν,  
τὴν κοινωνικὴν σου δράσιν,  
Καὶ οὐτ' αὐτοὶ νὰ τὰ πιστεύουν καὶ νεκρὸν νὰ σὲ γελοῦσι.  
καὶ νὰ γίνωνται αἰτία εἰς πολλοὺς ἐπιτηδεῖους  
ἵσταῖς ταβέρναις νὰ σοῦ κάνουν ἀληθεῖς ἐπικηδεῖους

«Βασιλεὺς καὶ αὐτοκράτωρ εἰς τὸν θρόνον νὰ καθίζης,  
κράτη κι' ἔθνη νὰ διέπης καὶ λαοὺς νὰ περιορίζης.  
Κ' αἰφνηδίως κι' ἀναντίως νὰ σὲ σφάζουν οἱ κακοῦργοι,  
ἢ ἐγγείρησι σ' τὸν πάτον νὰ σοῦ κάνουν οἱ χειροῦργοι.  
Νὰ κατέρχεσαι ἵστὸ χῶμα  
ὥς ὁ ἔσχατος πτωχός,  
τῶν σκολήκων σάπων βρῶμα,  
σκόνι, κάθαρμα, μπουχός!

«Ν' ἀγανακτῆς, νὰ φθείρεσαι νὰ τρῶς τὰ κόκκολα σου  
νὰ τελειώνῃς μὲ ψωμί καὶ λάδι τὰς σπουδάς σου  
καὶ νὰ θωρῆς παινάμενος σ' ἀσήμους τσαρλατάνους  
νὰ δίνῃ ὁ κόσμος συνδρομὴ  
καὶ σὺ νὰ πάσχῃς γιὰ ψωμί.  
Γίγας ἐσύ, νὰ μὴ μπορῆς νὰ καταβάλλῃς νάνους.

Νᾶσαι σέμπιος, (1) νῶσαι βλάκας, ἱμπετσίλες (2) καὶ τρελός,  
ἀφ' τῇ φύσει ἀδικημένος, σγόμπος, (3) ἄσχημος, χωλός  
Κι' οὐτ' αὐτὸ νὰ μὴν ὀρίζῃς· νὰ περνᾷς σταῖς γειτονιαῖς,  
καὶ οἱ μάγκαις τῶν τριόδων νὰ σ' ἀρχίζουν λεμονιαῖς  
Μὲ γιουργιάδες καὶ μὲ οὔρα νὰ σοῦ βγάζουν τὴν ψυχὴ σου,  
Συμφορὰ σ' τὴ συμφορὰ σου καὶ φαρμάκι ἵστην πληγὴ σου.

---

(1, 2) Ἡλίθιος (3) Καμπούρης.

«Πᾶν ὅ,τι ἄλλοι πράττουσι νά πράττης, ὡς ὁ πίϋηκος  
καὶ ἔντιμος, καὶ ἄτιμος, καὶ ἡθικὸς καὶ ἀνήθικος,  
σ' τοῦ κόσμου τὴν ἐκτίμησιν διάφορος νά ᾔσαι,  
καὶ ὅπως σ' ἐλαμβάνουσι τοιοῦτος νά καλῇσαι,  
Διάκος, παπᾶς, καλλόγερος, ἀμπάτες <sup>(4)</sup> ἢ δεσπότης,  
καλός, κακός, ὅπως φερθῇς  
πάντα νά κατηγορηθῇς !

νά μὴ χρωστᾷ νά πῇ καλὸ γιὰ σὲ ἡ ἀνθρωπότης !  
Κι' ἂν ἴσως ὥσάν ἄνθρωπος ξεπέσης σ' ἓνα λάθος  
Σκληρὰ νά κατακρίνεσαι, νά βρίζεσαι μὲ πάθος.

\* \*  
Σὺ 'στ' ἀνθρώπου τὸ κρεβάτι  
πρὶν τὸ πρῶτον πάρῃ βῆμα  
σὺ καὶ ὅταν κλείσῃ μάτι  
νά τὸν φέρνῃς εἰς τὸ μνήμα.  
Καὶ νά ζῇς μ' ὑποκρισία,  
μ' ἔνδυμα θρησκευτικὸ  
καὶ νά σ' ἔλῃ ἡ κοινωνία  
ἀναγκαῖον τῆς κακῆς.

Πότε μὲ ὕψος πετεινοῦ καὶ μὲ μεγάλη σποῦτσα <sup>(1)</sup>  
νά σειέσαι νά λυγίζεσαι σὰν τὸ παππὶ στὴ λοῦτσα.  
Νὰ σοῦ βρωμοῦν τριγύρω σου τὰ πάντα σὰν ψωφῆμι,  
καὶ ἀφορμὴ νά γίνεσαι νά σὲ διασύρῃ ἡ φήμη,  
πότε ἀπλοῦς νά σέρνεσαι παντοῦ ὅπου σὲ πάνε·  
νά μὴ βαστᾷς τὴ θέσι σου, νά σὲ κακολογᾶνε,  
Νάδυνατῇς ὅπως φερθῇς νά φχαριστήσης ὅλους  
καὶ νᾶσαι ὑποκείμενος σὲ χίλιους δυὸ διαβόλους.  
Ν' ἀνοίγῃς ἓνα μαγαζὶ νά βγάνῃς τὸ ψωμί σου  
κι' ἂν δὲν τοῦ δώσης βερεσὲ  
νά μὴν ψωνίζουν ἀπὸ σέ,  
κι' ἂν δώσης νά σὲ σχίζουνε νά κλῇς τὸ μαγαζὶ σου,  
Κ' ἐκεῖνοι πού στὰ φάγανε, ἀντὶ γιὰ νά σὲ κλαῖνε  
«Τὸν μασκαρᾶ τὰ ἔφαγε» κακεντρεχῶς νά λένε.

(4) Ὑπερέτης τοῦ δεσπότη.

(1) Περιφάνεια.

Ψύλλους, κουνούπια, κόριζες, τσοῦχτρες, σκορπιούς, σκαθάρια,  
γιὰ νὰ περνᾷς τὴν ὥρα σου ρίχνω σ' τὴ γῆν ἀμπάρια.

Χιονίστρες, κάλλους, Σούρμπιδες, <sup>(2)</sup> Φαμφίληδες, <sup>(2)</sup> παπάδες  
συντάκταις, περιοδικά, ποιήματα, σοχάδες.

Βλογιαῖς, πανοῦκλες, χόλερες, βγαρσήματα, τιτάνους,  
Λιμούς, Λομπάρδους, Ρώμηδες, Μελισσηνοὺς, Στεφάνους <sup>(3)</sup>

Φλυάρους νὰ κουφένουνε 'στὴ λίμα τὸ ξερό σου  
καὶ σὲ μουμέντο μάλιστα ποῦ πᾶς γιὰ τὸ νερό σου

Καντάδες εἰς τὸν ὕπνο σου ἰν ἄριες ἀρέκιες  
διάρροιες φταρμούς, κοψήματα καὶ βρίζιτες γυναῖκες.

\*  
\* \*

Νὰ παντρεύεσαι νὰ πέρνης κᾶτι τι καὶ σὺ γιὰ προῖκα,  
κι' ἡ γυναῖκα σου ἀφ' τὴ μύτη  
καὶ 'στὸ δρόμο καὶ στὸ σπῆτι  
ἀγκλεοῦρι νὰ σοῦ βγάνη τῆς παντρείας σου τὴ γλύκα

\*  
\* \*

Πάντ' ἀπ' αὐτὴ νὰ σέρνεσαι, κανάγια, ἀπ' τὴ μύτη,  
καὶ δίχως νὰ τὸ ἐννοῇς  
νᾶναι ἐφ' ὅλης τῆς ζωῆς,  
κλώτσαρος 'στὸν περίπατο καὶ μάνταλος 'στὸ σπῆτι.

\*  
\* \*

"Αν σ' ἀγαπᾷ, νὰ σ' ἀγαπᾷ ὥς ποῦ νὰ πᾶς πενηντα'  
κατόπιν νὰ σ' ἀδιαφορῇ κ' ἄλλοῦ νὰ κάνῃ σβίντα,  
κι' ἂν καταφέρῃ μυστικὰ καὶ ἐπιτύχῃ φίλο  
καὶ σὺ τῆς πῆς καὶ τίποτα, νὰ σὲ πιαντάρῃ <sup>(1)</sup> ξύλο.

\*  
\* \*

Νὰ ψωφᾷς καὶ νὰ σὲ κλαίῃ «ὦ ψυχὴ μου, ἡ κακομοίρα,  
εἰς τοῦ τάφου σου τὴν ἄκρη  
ὅσο ζῶ θὰ χύνω δάκρυ»,  
Κ' ὕστερ' ἀπὸ δυὸ βδομάδες, «ποιὸς παντρεύεται; » «ἡ χήρα».

\*  
\* \*

Νὰ παντρεύεσαι μέγας καὶ γυναῖκα νεῖα ἂν σοῦ τύχῃ,  
νὰ ποῦῃ τὸν θάνατό σου  
γιὰ τὸ χρῆμα τὸ δικό σου

---

<sup>(2)</sup> *Τύποι Ζακυνθινοί.* <sup>(3)</sup> *Πολιτευόμενοι*

<sup>(1)</sup> *Ἀρχίζει.*

καὶ γιὰ νὰ φορεῇ γιὰ λοῦσο τὸ δλόμαυρο σαρίχι.

Ἐφτούνη νὰ γκαστρώνεται μὲ <sup>\* \*</sup> ὅποιον τῆς γουστάρει,  
νᾶναι γιὰ ἔρωτες τρελλή  
καὶ σὺ νὰ τρέχης γιὰ σελὶ (2)

καὶ νὰ πληρώνῃς τὴν μαμμή καὶ τὸ γιατρό, ζαγάρι.  
Καὶ νὰ σοῦ λέῃ ὕστερα «ἔ βλέπεις τὶ μοῦ κάνεις·  
σὲ βάσανα ψυχοῦλα μου, μεγάλα ποῦ μὲ βάνεις;  
ξανάφερε τὰ μοῦτρα σου!» Καὶ σὺ γι' αὐτὴν νὰ λυώνῃς,  
τὸν μοῦλον τῆς ν' ἀσπάξῃς καὶ αὐτὴν νὰ καμαρώνῃς.

Μὲ τὰ λοῦσα νὰ σὲ σχίζῃ νὰ σοῦ βγάξῃ καὶ τὸ σάγκο (3)  
κι' ἂν δὲν ἔχῃς, νὰ πηγαίνῃς νὰ χρεώνῃσαι σ' τὸ Πάγκο  
ἄλλ' ἐνῶ ἐσὺ θὰ μένῃς δι' αὐτὴν, κανάγια, ζόρκος (4)  
«νὰ χαρῶ τὸν σύζυγόν μου» νᾶναι ὁ ψεύτικός τῆς ὄρκος.

Καὶ νὰ πωλῇς τὸ ἓνα σου καὶ τ' <sup>\* \*</sup> ἄλλο σου, κανάγια,  
γιὰ νὰ πληρώνῃς τὸ γιδᾶ, τὸ λουκουμᾶ, τὴ βάγια,  
τὸ κρέας σου καὶ τὸ ψωμί, τὸ φόρεμα, τὸ πούφου  
ὥς ποῦ νὰ πᾶτε μασκαρᾶ, ἐσὺ κ' ἐφτούνη οὔφου·  
κι' ἀφοῦ καὶ τῆς γυναίκα σου πωλήσῃς τὸ βελέσι,  
νὰ τρέχῃς στοὺς πολιτικούς νὰ τοὺς γυρεύῃς θέσι·  
κι' ἂν διορισθῇς νὰ λαχταρᾷς καὶ νὰ σὲ πιάνη ῥίο  
μὲ χίλια τιμορ-πάνικα, (1) μὴ πέσῃ τὸ Ὑπουργεῖο.

Ἐνίστε νὰ σὲ περνοῦν μὲ λόγια κ' ὑποσχέσεις  
καὶ τότε στῶν μαμουρικῶν τὰ χέρια νὰ ξεπέσῃς.  
Μὲ ταπεινὸ τὸ πρόσωπο καὶ ὀλόχλωμη τὴ μούρη  
νὰ κολακεύῃς, μασκαρά,  
σειῶντας σὰν σκυλὸς τὴν οὐρά,  
τὸν θυρωρόν, τὸν μάγερα, τὸ δοῦλο, τὸ μαμούρη.

Καὶ μ' ἀγωνία νὰ ῥωτᾷς εἰς τὸ ταχυδρομεῖο,  
μὴν ἔρχεται ὁ διορισμός

(2) Ἰδιόρρηθμο κάθισμα ποῦ ὑποβοηθεῖ τὸν τοκετό. (3) Αἷμα  
(4) Γυμνός. (1) Φόβους.

κ' αἰφνης πολιτικὸς σεισμός,  
νὰ ῥίχνη τὴν κυβέρνησι νὰ μένης μὲ τὸ κρῦο.

Ἀκράτητος ὀσταῖς ἡδοναῖς στὰ γλέντια σ' ἄσωτείαις  
νὰ τρέχης νὰ κυλίσαι μ' ἀδέσποταις κυρίεις  
νὰ σοῦ τυχαίνῃ κάποτε κἄνα κομπὸ κομμάτι,  
ἀλλὰ κι' αὐτὸ νὰ σ' ἄρρωστᾷ,  
νὰ σοῦ σαπίζῃ τὰ ὀστέα,  
καὶ νὰ σοῦ βγάνῃ τὸ δεξί, ἢ τὸ ξερβί σου μάτι.

Εἰς τὰ νειάτα σου ντεμπέλης, σ' τὰ μαθήματ' ἀμελής,  
ἄτεχνος κι' ἀνεπιστήμων, νὰ σκορπᾷς, νὰ σπαταλῇς  
κι' ὅταν τὰ φινίρης ὅλα, τὸ κεφάλι σου νὰ σπᾷς  
πῶς νὰ ζήσης ὅτ' ἄλλα χρόνια  
καὶ νὰ γένεσαι, καρόνια  
εἰς τὴν ἄκρ' ἀπελπισία ἀστυφύλαξ ἢ παππᾷς.  
Νὰ φρουρεῇς μ' ὑποκρισία  
καὶ μὲ θλίψι μυστική,  
ἔκτακτος τὴν εὐταξία  
καὶ αἰσχροὺς τὴν ἠθική.

Κι' ἂν δὲν πιάσης οὕτ' ἐκείνη τὴν σωτήριον σανίδα  
θέλεις κάνε τὸ ρουφιάνο, θέλεις βγάν' ἐφημερίδα,  
καταφρόνια θαπαντήσης σ' τὸνα ἢ σ' τᾶλλο ἀπ' αὐτὰ  
καὶ σχεδὸν γιὰ τὴν ψυχὴ τους θὰ σοῦ δίνουν τὰ λεφτά.

Γέρος, μισὸς εἰς τὴ ζωὴ κι' ὀλόκληρος σ' τὸν τάφο  
μ' ἀπόφασες νὰ δέρνεσαι  
μὲ δίκαις καὶ νὰ σέρνεσαι  
ἀπὸ τὸ δικηγόρο σου στὸ συμβολαιογράφο,  
Νὰ πέρνης τούτου τὸ μαντρί κι' ἐκείνου τὸ ληροστάσι  
καρδιαῖς νὰ σχίζῃς γιὰ λεφτά,  
νὰ μὴ χορταίνῃς μ' ὅλ' αὐτά,  
καθὼς μὲ τὸ ψωφῆμι σου κ' ἡ γῆς δὲν θὰ χορτάσῃ.

Ξακουσμένο τ' ὄνομα σου γιὰ τὰ πλούτη νὰ γενῇ  
καὶ τὴν τύχην σου, ὁ κόσμος νὰ ζηλεύῃ, νὰ φθονῇ

καὶ ὑπόκι φος ἀσθένεια νὰ σοῦ φθείρῃ τὸ κορμί  
νὰ μὴ δύνασαι νὰ βάλλῃς εἰς τὸ στόμα σου ψωμί,  
νὰ ζηλεύῃς τὸν χαμάλη, τὸν ἐπαίτη, τὸν φτωχὸ  
ὅπου ιρώγῃ μὲ ὑγεία τὸ ψωμάκι μοναχό !  
νὰ μισῇς ζωή, καὶ πλούτη  
καὶ νὰ λῆς ἀπελπισμένος « ἄχ τι βάσανος κ' ἐτούτη ! »

\* \*

Τὸ ὄν τὸ δυστυχέστερον τοῦ κόσμου τούτου νᾶσαι  
μὲ βάσανα νὰ γρηγορῇς, μὲ θλίψεις νὰ κοιμᾷσαι.  
Πόνος σκληρός, ἀκούραστος τὰ σπλάγγα σου νὰ σχίζῃ  
καὶ φλόγερό τὰ στήθη σου καμίνει νὰ φλογίζῃ,  
καὶ νὰ ζητῇς γι' ἀνάπαυσι δυὸ δάκρυα νὰ χύσῃς,  
λίγη φωτιὰ ἀφ' τὴν κόλασι τὴ φλόγα σου νὰ σβύσῃς,  
νὰ καίῃ τὴν καρδίᾳ σου σκληρὴ μελαγχολία,  
κ' εἰς τὴν κρεπάλην νὰ ζητῇς ὀλίγην εὐθυμία,  
νὰ πίνῃς, πόνους νὰ ξεχνᾷς, καὶ θλίψι καὶ πικρία,  
καὶ μὲ μὴ δόση περισσὴ  
νὰ σὲ χαλάῃ τὸ κρασί  
νὰ γένεσαι κροπία.

\* \*

Διπλοῦς νὰ ἔχῃς μέσα σου τῆς φύσεως τοὺς νόμους·  
ὁ ἓνας νὰ σὲ κουβαλῇ  
ὅπου τὸ θεῖον σὲ καλεῖ  
κι' ὁ ἄλλος σ' τὴν ἀπώλειαν κ' εἰς τοὺς ἀσώτους δρόμους.  
Ὁ ἓνας εἰς τὸ βάρανθρον μὲ θάρος νὰ σὲ φέρῃ,  
ὁ ἄλλος νὰ σὲ τιμωρῇ σὰν δίκικο μαχαίρι.  
Διπλοῦς νὰ εἶσαι ἄνθρωπος καλός, κακὸς συνάμα,  
ὑπόδικος καὶ δικαστής, φωτὸς καὶ σκότους κροῖμα.

\* \*

« Πάθη δεινὰ καὶ βάσανα τοσαῦτα νὰ σὲ δέρνουν  
ποῦ, τὸ κορμί σου πρόωρα βαρύνοντας νὰ γέρνουν·  
κ' ἐνῶ προστάτη, πάντοτε θὰ μὲ θεωρῇς ἐμπρός σου  
ἀπὸ τὰ πάθη, δυστυχὴ,  
ποῦ θὰ σοῦ, θλίβουν τὴν ψυχή,  
νὰ δυσπιστῇς ὡς κ' εἰς ἐμὲ τὸν Πλάστη καὶ Θεό σου.

Δίνω φωνὴν στὸ τάλλαρο, φτερὰ σ' τὸ ἑκατοστήρι  
ῥήτωρ νὰ γίνεται ὁ κουτὸς  
καὶ ὑψηπότης αἰτὸς  
ὁ ὄνος, τὸ μουλάρει,

“Ὅταν ἡ φτώχεια μὲ δεσμὰ ἀδιάρρηκτα σὲ οφίγκει  
ἄφωνος νᾶσαι καὶ βουβὸς  
βλάκας, ταρκάσης, παλαβὸς  
αἰτὸς, ἐλέφας, γάϊδαρος, νὰ φαίνεσαι μερμύγκη

\* \*

Ἄνισότητα εἰς ὅλα νᾶχετε σ' τὸν κόσμον κάτου  
καὶ τοὺς παντας ἐξισώνω  
σ' ἓνα ἀγαθὸν καὶ μόνο !

σ' τὴν ἀνάπαυσιν ποὺ φέρνει τὸ μαχαῖρι τοῦ θανάτου,  
«Σ' τοῦ βίου τ' ἄγρια κύματα, σ' τὴ μαύρη ἀνεμοζάλη  
ποῦ θὰ παλεύῃς ναυαγός,  
ἓνα σοῦ μένει ὁδηγός

καὶ βοηθὸς ν' ἀνθίστασαι σ' τοῦ κύματος τὴν πάλη,  
Στὴν ἄπειρη εὐσπλαχνία μου σ' ἀφίνω τὴν ἐλπίδα  
ὥσὰν φανταστικοῦ φανοῦ  
σ' ἄκρη ἀπρόσιτον βουνοῦ

σ' τὸν ναύτη τὸν ταλαίπωρον ἀνύπαρκτη ἀχτίδα.

\* \*

Μὲ τὴν ἐλπίδ' ἀβέβαιος σ' τὰ σκότη νὰ πλανᾶσαι  
ν' ἀπλώνης χέρι πρὸς αὐτὴν καὶ πάντα ν' ἀπατᾶσαι,  
Μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ θαρρῇς σ' τοῦ βίου τὰ πελάγη  
κ' αἴφνης τοῦ χρόνου ἢ καταιγὶς

νὰ σὲ πετᾷ, νὰ ναυαγῇς  
κατάκοπος καὶ δυστυχὴς σ' τοῦ Χάρου τὰ τενάγη ! . . ».

---

Ταῦτα καὶ ἄλλα ὁ Θεὸς τοῦ εἶπε σ' τὴν ὀργή του,  
μόνο ἡ μανία τοῦ καπνοῦ <sup>(1)</sup>  
τοῦ εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ νοῦ

---

(1) Τσιγάρου.

ποῦ ἔχουσιν ἄρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ σ' τὴ γῇ του,  
Κι' ὁ μὲν Θεὸς ἐσώπασεν, ὁ δὲ Ἀδὰμ ἐχάρη  
    πῶς δὲν τοῦ ἔδωσεν ἄρὰ  
    νὰ μὴν εὐρίσκη τὸν παρᾶ,  
    νὰ πέρνη νὰ φουμάρη,  
καὶ ἔλεγεν «Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ, ποῦ δὲν μοῦ τῶπες.  
    νὰ στερηθῶ καὶ τὸν καπνὸ  
    τὰ βάσανά μου νὰ ξεχνῶ,  
λαθραία ἂν δὲν βρίσκωνται φουμάροντας ταῖς γόπαις».  
Γι' αὐτὸ λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος τὴν τσέπη του θὰ στείψη,  
καὶ ἂν τοῦ λείψη τὸ ψωμί, καπνὸς νὰ μὴ τοῦ λείψη.

Ὑστερα στρέφει ὁ Ἀδὰμ μὲ δακρυσμένο μάτι  
 κ' εἶπε «Πανάγαθε, Θεέ, Σ' εὐχαριστῶ, σ' πολλὰ ἔτη.  
 Δίκαιον ἔχεις συμφορὰς σ' ἐμὲ νὰ δώσης κι' ἄλλας,  
 ἀλλὰ, αὐτὴ μ' ἠνάγκασε, δὲν φταίω ἡ γὰρ ὁ τάλας!». —  
 «Καὶ σὺ λοιπὸν ὑπήκουσες σὲ μία κουκουβάγια,  
 ποῦ δὲν γνωρίζει ἄλλο τι  
 παρ' ὅλο πόζα νὰ κρατῇ.  
 καὶ τὴν οὐρὰ της νὰ κουνῇ ὥσάν τὴ σουσουράγια ; !

\* \* \*

« Ἐγὼ μωρέ, στήν ἔδωσα τὸ γένος σου ναῦξάνης  
ὄχι καὶ βασιμότητα σ' τοὺς λόγους της νὰ βάνης ;  
Γι' αὐτὸ λοιπόν, παληάνθρωπε, μ' ὅσα σοῦ κάμη ἐτούτη  
                δίχως αὐτὴν νὰ μὴ μπορῆς  
                νὰ ζήσης, κι' ὅπου τὴ θεωρεῖς  
διάκος, παπᾶς, καλόγερος, νὰ 'νάβης σὰν μπαρούτη.

Ἐτούτῃ δὲ γνωρίζουσα τὸν ἰδικόν σου ζῆλο.  
 ἄφ' τὰ μαλλὰ νὰ σὲ τραβᾷ,  
 καὶ σὺ ν' ἀκολουθῇς στραβὰ  
 καὶ κάπου κάπου μασκαρά, νὰ σὲ πιαντάρῃ ξύλο.

Βρὲ ξέρεη τέχναις γράμματα κ<sup>\*</sup> εἰς ὅλα εἶναι φίο<sup>\*</sup>  
καὶ εἶναι τέτοιον ζωντανὸν  
ποῦναι ἐξῆντα ὀχτὼ χρονῶν

κι' ἄν τὴν ῥωτήσης, ἀναιδῶς, σοῦ λέγ' εἴκοσι δύο,  
κ' ἐπῆγες σὺ σὲ δάφτηνε, μωρὲ νὰ κάμης βάσι;  
φτοῦ, νὰ χαθῇς; δὲν ντρέπεσαι παληάνθρωπε, ταρκάση  
«Ὅποιον ἢ, γυναῖκα σέρνει  
ἀφ' τῇ μύτῃ, μὲ τὰ λόγια,  
δυστυχῇ, φτωχόν, τὸν σέρνει  
σ' τὸ σπητάλιο, ἢ 'στὸν μπόγια».

Ταῦτα εἰπὼν πρὸς τὸν Ἀδὰμ,<sup>\*\*\*</sup> ἐστράφη πρὸς τὴν Εῦα  
κι' ἀφ' τὸ θυμὸ τοῦ ἐμπλάβιζε τοῦ κούτελού Του ἢ φλέβα  
«Τόσοι καρποὶ δὲν σοῦφτασαν νὰ φᾶ; καὶ νὰ χορτάσης;  
γιατὶ νὰ φάγῃς ἀπ' αὐτὸν»  
κ' ἐκείνη μ' ὕφος θαρρετόν,  
«τὸ φεῖδι μὲ ἔξηπάτησε, ἄς ἦθε μὴ τὸ φτιάσης!».

«Γι' αὐτὸ λοιπόν, εἰπ' ὁ Θεός,<sup>\*\*\*</sup> τὸν ἄνδρα σου τσουρδέλλα  
διὰ βίου, νὰ τὸν ἀπατᾷς ἐν κλίνῃ καὶ ποδέλλα (1)  
καὶ ἄν ἰσόβιον σταθῇς στήν ὑψηλή σου θέσι  
ἢ φόβος νὰ σὲ συγκρατῇ  
ἢ ἐντροπὴ ἢ διατὶ  
τὸν ἄνθρωπον δὲν εὗρισκες ἐκείνον ποῦ σ' ἀρέσει·  
ἢ διατὶ ἢ κατάλληλος δὲν βρέθῃκ' εὐκαιρία·  
μ' ἀπὸ τελεία ἀρετὴ  
τὴν πόληψί της νὰ κρατῇ  
ἀπὸ ταῖς χίλιαις μία,

«Πάντα μὲ πόνους νὰ γεννᾷς μ' ὀδύναις καὶ μὲ λύπη,  
καὶ μ' ὅσους πόνους ὑποστῇς  
ἢ σύζυγος, ἢ ἐραστὴς  
νᾶναι ἢ μόνη σου φροντὶς ποτὲ νὰ μὴ σοῦ λείπη.

«Ἄν, δυστυχὴς σὰν ἄνθρωπος, σὰν νέα σὰν κοπέλλα,  
σ' ὥραις μπρουζάδες καὶ τυφλαῖς κάμης καὶ σὺ μία τρέλλα,  
νὰ μὴ μορῇ ν' ἀποκρυβῇ ἢ μαύρη συμφορὰ σου,  
οὔτε σ' τὰ ῥίκα ματινέ, (1) οὔτε στὰ μπολερά σου (2)

(1) Ἀγκεῖον μαγειρικόν. (1, 2) Φορέματα.

κι' ἄν κατορθώσης νὰ κρυβῇς, γιὰ ν' ἄβγῃς σ' τὰ κουδούνια  
νὰ σοῦ τὸ βγάξουν οἱ γιατροὶ ἄφ' τὴν κοιλιά μπουκούνια.

\* \*

Ἀπὸ κομπή νὰ γίνεσαι ἐνίοτε σαπράκα,  
νὰ ἐξοδεύῃς γιὰ κορσὲ τὸν ἄνδρα σου τὸν βλάκα.  
Ἀπὸ τὰ χάλια τοῦ κορσὲ νὰ πέφτῃ τὸ ζυγκάκι σου  
καὶ κοιλοδέσμους νὰ φορῇς  
καὶ κάποτε νὰ κατουρῇς  
σ' τοὺς δρόμους τὸ σωβράκι σου.

\* \*

«Νὰ φθάνῃς κ' ἑκατὸ χρονῶν καὶ σὺ νὰ λέγῃς πάντα  
«δὲν ἔκλεισα σαράντα»  
καὶ παρευθὺς νὰ γίνεσαι περίγελο, τσουρδέλλα  
μὲ ταῖς κουβένταις ταῖς πολλαῖς,  
σ' τὴ λογοδιάρροια σου νὰ λὲς  
μὲ τοὺς σεισμοὺς τ' Ἀγίου Λουκᾶ, πῶς ἦσουνα κοπέλλα.

\* \*

Νάχῃς τὸ βλέμμα σου σπαθί, τὴ γλῶσσα σου ψαλλίδα  
καὶ τὴν ἀδυναμία σου ὀχύρωμα καὶ ἀσπίδα,  
καὶ νὰ τὰ βάνῃς ἄφοβα μ' ἰντέρα ριγκιμέντα,  
σ' τὸν ἄνδρα σου, σ' τοὺς φίλους σου, νάχῃς διαρκῶς λεμέντα.

Νᾶναι πάντα τ' ὄνειρο σου,  
πλούς, σουρά, κι' ἀπλικασίον,  
σ' τὸν κορσὲ 'στὸ μπολερό σου  
νάχῃς πάντ' ἀφισασίον.

Ἄνθη, τοῦλ-πλισέ, καπέλλα,  
γούναις, ῥάζα καὶ ταντέλλα,  
ἄντρετέ, μοτιφ καὶ φίντες  
σουλιμᾶ, φτιασίδια τίντες  
κι' ὅ,τι ὁ διάλογος σοῦ βάλῃ  
ἀπὸ τέτοια σ' τὸ κεφάλῃ  
νὰ ξοδεύῃς εἰς αὐτὰ  
τοῦ ἀνδρός σου τὰ λεφτά.

«Νᾶσαι φιλοκατήγορη, παντοῦ νὰ σουσουρεύῃς,  
ἢ συγγενής, ἢ φίλη σου,

ἢ πενθερὰ ἀφ' τὰ χεῖλη σου  
νά μὴ σοῦ λείπουν μιά στιγμή νά ψαλλιδοκουρεύῃς.

\* \*

Σὲ μία συναναστροφή καὶ χίλιαις ἂν βρεθῇτε  
ὅλαις σας νὰ οὐργιάζεσθε μαζὶ καὶ νὰ μιλῇτε  
Ὅχλοβοὴ νὰ κάνετε καὶ ταραχὴ μεγάλη  
νά μὴ καταλαβένεσθε ἢ μία μὲ τὴν ἄλλη,  
γιατὶ ἂν ἐννοήσετε τί ψάλλετ' ἐκεῖ πέρα  
καυγᾶδες θενὰ γίνωνται καὶ φόνοι νύχτα μέρα.

\* \*

Βασίλισσα, πριγκήπισσα, κοντέσσα, μαρκησία,  
ἢ μὲ τσουμπέ, ἢ μέ, κορσέ  
νά μὴν ἐκλείπη ἀπὸ σέ  
ποτὲ ἢ καντουνιώτικη μικροραδιουργία.  
Στέμμα, καπέλλο, μαντιλό, χλαμὶς, ἀμπίτ, φουστάνι  
ξελέσματα ἀνάλογα σ' τὴ θέσι του νὰ κάνῃ.  
Ἀνάκτορον, ἢ μέγαρον, ἢ πλυσταριό, ἢ καλύβι  
ποιὸ ἀπὸ λίγα, ποιὸ πολλά,  
μιᾶς ποιότητος μυαλὰ  
ἢ στέγη του νὰ κρύβῃ.

\* \*

«Σὲ ὅποια θέσι βρίσκεσαι σὲ πιάνο, ἢ σὲ μαστέλο, (1)  
νά ἔχῃς πάντα τὸ μυαλό,  
ἀπέξω ἀπὸ τὸ μαντηλό,  
«Χήρα πενήντα ἐφτὰ χρονῶν νὰ βάζῃς μέντζα λοῦτα,  
ἄσπρο τριτσόνι ἀνδρικό,  
ἄσπρα χειρόκτια φιλντεκὸ  
σοτάνα γκρί, κοστουμ' νοὰρ καὶ κάτασπρη μπαοῦτα.  
«Νὰ δένης σὺ τὸν ἄνδρα σου ἀφ' τὸν ποδόγυρά σου  
ἀλλὰ κ' ἐκεῖνος ὁ σκληρός,  
ἂν εἶναι πλέον ζωηρός,  
μὲ τὸ ματσουκοσάρωμα νὰ σπάῃ νὰ πλευρά σου.

---

(1) Σκάφη.

Κάποτε νὰ ἐργάζεσαι νὰ τόνε μαντινιέρης,  
καὶ νᾶχης ἄνδρα, μοναχὰ γιὰ τὴ δουλειὰ ποῦ ξέρεις.

Πεῖνα καὶ γδύμνια νὰ βασιτᾶς<sup>\* \*</sup> καὶ ὕβρεις καὶ στυλιάρι,  
ἐκ φόβου μήπως δὲν βρεθῇ καινούργιος νὰ σὲ πάρῃ.

Κ' ἐκατὸ χρονῶ νὰ φύῃης  
καὶ φαφοῦτα νᾶσαι γρήα  
τὸ μυαλό σου νὰ τὸ χάνῃς  
γιὰ σειροῦς καὶ γιὰ παντρειά

Νὰ σοῦ λένε «σ' ταῖς χαραῖς σου» καὶ νὰ λέγῃς «φχαριστῶ».·  
καὶ νὰ βγαίνῃς κορδωμένη μὲ καπέλλο πλουμιστό,  
Κι' ἂν ἀπὸ ταῖς χίλιαις μία εὐρεθῇ σωφρονισμένη  
καὶ πῶς πέρασαν τὰ χρόνια τοῦ γαμπροῦ καταλαβαίνει,  
νὰ τῆς λένε «τὶ ὠραία ὅπου θᾶσounα σ' τὰ νειάτα  
καὶ αὐτὴ νὰ καμαρώνῃ  
νὰ χαϊδεύῃ τὸ σαγόνι  
καὶ νὰ γλύφεται σὰν γάττα.

Πολλαῖς ἀγάπαις διάφοραις<sup>\* \*</sup> χύνω σ' αὐτὴ τὴ σφαῖρα,  
πλὴν μάννας πρὸς παιδὶ στοργῆς  
νὰ μὴν ὑπάρχῃ ἐπὶ γῆς  
καμμία θερμοτέρα.

Κ' ἐν τούτοις νὰ γκαστρώνεσαι τὸ τέκνον σου νὰ πνίγῃς  
ἵνα τοῦ κόσμου τὴν ντροπὴν, τὸ αἶσχος ἀποφύγῃς.  
Φαρμακερὰ τὰ σπλάγχα σου, ἢ ζήλεια νὰ σπαράζῃ  
κ' ἐκεῖνον ὅπου ἀπατᾶς  
τότε μὲ ζῆλον νὰ κυττᾶς  
ὅταν νομίσης τρυφερὰ πῶς ἄλλῃνε κυττάζῃ,

Στὴ ζήλεια σου, τὸ σπλάγχνο σου, τὸ βρέφος ποὺ θηλάζεις,  
ποῦδες παράδεισο, οὐρανὸ  
ς' τὸ χαμογέλιο τουτὸ ἀγνὸ  
κ' ὑπόφερες πολλὰ γι' αὐτό, ἀλύπητα νὰ σφάζῃς  
Μόνον ἂν εἶσαι πρὸ τρανὴ ἀπὸ τὸν σύζυγόν σου  
τότε νὰ τρέμῃς μοναχὴ ποὺ τὸν κυττᾶς ἐμπρός σου

ὄχι ἀπ' ἀγάπη ἀληθινὴ καὶ ἀπὸ στοργῇ μεγάλη  
ἀλλ' ἀπὸ ζήλεια μὴ τυχὸν καὶ ἀγχιπήσῃ ἄλλη  
Τότε νὰ γίνεσαι κροπὴ σκουπίδι, πατσαβοῦρα,  
τ' ἀνδρός σου τὸ περίεγμα καὶ τοῦ κοινοῦ ἡ μουρμουρα.  
«Νὰ ἀλλάξῃς τὴ φωνή σου, νᾶχῃς ἄλλη προφορά,  
ἄλλη στὸν περίπατό σου  
κι' ἄλλη στὸ ἀρχοντικό σου  
ποὺ σ' τὴ δοῦλα θὰ φωνάξῃς «μπὰ νὰ σοῦρθῃ συμφορά!».

\* \*  
«Ἀκτὶς ἡλίου θαλπερὴ σ' τοὺς πάγους τῆς ἀνίας  
σανὶς στοὺς κινδυνεύοντας ἐν μέσῳ τρικιμίας.  
«Ἐβυσσος φλόγα ἐρρεύγουσα, καταστροφή, λαχτάρα,  
ς' τὴ δυστυχία συμφορά, 'στὴ συμφορὰ κατάρα,  
Παραμυθίας ἄγγελος ς' τοῦ ἀσθενοῦς τὴν κλίνη  
πόνων πικρίας γλυκασμός, θεία ψυχῆς γαλήνη.  
'Ανίατος ἀσθένεια, λῶβα, γάγγραινα, φθίσις,  
φῶς, σκότος, θάνατος, ζωὴ ὅπου ἐσὺ πατήσῃς.

\* \*  
«Σύ, εὐτυχία τοῦ ἀνδρός, σὺ τέρψις σὺ εἰρήνη,  
ἐσὺ ἐκείνου ἡ τιμή, ἐσὺ κ' ἡ καταισχύνῃ  
Μὲ σένα νὰ γλυκαίνωνται τὰ βάσανα κ' οἱ πόνοι  
ἀγκάθι εἰς τὸ βῆμα σου καὶ ῥόδο νὰ φυτρώνῃ.

\* \*  
«Ὅταν γελαῖς καὶ ὅταν κλαῖς ἄνθῃ νὰ ξεφυτρώνουν  
ὄχιαῖς καὶ φίδια φοβερά  
κι' ἀγκάθια μαῦρα σουβλερά  
τὴ μιὰ μερὶὰ νὰ τέρπουσι τὴν ἄλλην νὰ πληγώνουν.

\* \*  
«Δύο ὀνόματα γλυκὰ εἰς προσφωνήσεις δίνω  
Θεὲ καὶ Μάννα σ' τὸν θνητὸν ἐν θλίψει ἐν κινδύνῳ  
Μάννα ὁ πρῶτος τοῦ παιδὸς ς' τὸν κόσμον τοῦτον φθόγγος  
μάννα τοῦ ψυχομαχητοῦ ὁ τελευταῖος βόγκος  
Μάννα γλυκύτατ' ὄνομα ἀγγέλων μελωδία  
τὸ φίλημα σου κ' ἡ ὀργή,  
τοῦ παραδείσου θεία αὐγὴ  
πηγὴ σταλάζουσα τροφὴν 'στὰ τέκνα κι' ἀμβροσία.

« Μάννα ἡ παρουσία σου φωτόβολο πετράδι  
μαυρίλα ἡ ἀπὸνσία σου, χάος, ἐρμιά, σκοτάδι.  
Πονοῦν καὶ ἄλλοι· μὰ ποτὲ ὅσο πονεῖ ἐκείνη  
τῆς μάννας ἡ παρηγοριὰ καῦμοὺς χιλιάδες σβύνει  
« Μάννα τοῦ οἴκου στήριγμα, τῆς ἡθικῆς λυχνία,  
ὑπογραμμὸς τῆς ἀρετῆς, ὁδὸς καλὴ κι' εὐθεία  
Μάννα καὶ πέτρα ἐπισφαλῆς ὅσ' αὖτε χεῖλη τῶν βαράθρων,  
τοῦ οἴκου ἀνατρέπουσα τὴν ἡθικὴν ἐκ βάθρων.

« Γυναῖκα σύ, δὲν ἔπρεπε νὰ ὑποφέρης τόσα  
νὰ πλώνης χέρι γιὰ λεφτό·  
μ' ἄρχεται ὥρα πού κι' αὐτὸ  
ἀρμόζει νὰ σοῦ κόβεται ἀντάμα μὲ τὴν γλῶσσα.

Μάννα, κ' ἐν τούτοις νὰ κλοτσᾷς, παιδιὰ, σκυλιὰ ὅσ' αὖτε ὥρα σου  
νὰ μὴ λυπᾷσαι, μάνταλε, οὔτε κι' αὐτὰ τὰ φιόρα σου,  
πού τόσο τὰ καμάρωνες, τὸ φίλο σου τὸν κάχτο σου,  
ἀλλ' ὅλα νὰ τὰ παρατᾷς νὰ φεύγῃς μὲ τὸν καῦκο σου !

« Ἀπὸ ἀγάπη τρυφερὴ τὸν ἄνδρα σου νὰ πέρνης·  
σὰν τὴν τρυγῶνα τρυφερὰ πλησίον τοῦ νὰ γέρνης  
κι' αὐτὸς ἀμέσως νασθενῇ,  
νὰ ὑποφέρῃ νὰ πονῇ,  
νὰ ἔχῃ πόνους ὅς τὰ νεφρὰ καὶ νεύρων ἀτονία ».

(κ' ἡ Εὐα ἀφίνει τὴ σιγὴν  
κ' εἶπε μὲ φοβερὰν ὀργὴν  
« Μὰ πού νὰ φᾷς τὴ γλῶσσα σου ! Χριστὸς καὶ Παναγία ! »  
Κι' ἀσήκωσε τὸ χέρι τῆς  
κ' ἐσταύρωσε τὸ ταῖρι τῆς).

— « Κι' ἡ ἀγάπη σου ἡ τόση  
εἰς αὐτὸν νὰ χαλαρώσῃ,  
« Νὰ μαλώνετε πολλάκις  
ἄνευ λόγου κι' ἀφορμῆς·  
γι' ἀταξίαις μυριάκις  
καὶ ζητήματα τιμῆς

κι' ἀμέσως, τὸ διαζύγιον  
τὸ μόνον καταφύγιον  
καὶ μ' ὀλίγας διατυπώσεις ἐν χαρτίοις σφραγιστοῖς  
οὓς συνέζευξεν ὁ Πλάστης χωριζέτ' ὁ δικαστής.

\*\*\*  
«Καὶ ἡ ἔσχατη κατάρρα !  
ἡ πειρὸ μαύρη ἀφ' τὰς λοιπὰς !  
νὰ μὴ γίνεσαι μαγάρρα  
εἰς τὸν κόσμον οὐδὲ παπᾶς  
Ποῦνε πράγμα τιποτένιο, τὸσον εὐκόλη δουλειά,  
ποῦ τὴν κάνει ὅποιος ἔχει σὰν ἐσὲ πολλὰ μαλλιά !».

---

Ἡ Εὐα τότε ἐθύμωσε κ' ἐπέταξε τὴ γλῶσσα  
«Μὰ γιᾶνα μῆλο, ἀδρεφέ, νὰ ὑποφέρω τὸσα ;  
Δὲν ἔχουν ντούγκε (1) ἄδικο καὶ οἱ χωριάτες σήμερον  
ὅπου γιὰ μία ριζολιὰ  
δίνουν ἀμέσως πιτολιὰ  
καὶ ἀλληλοσκοτώνονται σὰν τὰ θεριὰ τὰνήμερα !  
Μ' ἀνίσως σοὺ ἀδιάζαμε τὸν Αὐγουστο τ' ἀλώνια  
θᾶρριχνες εἰς τὸ κεφάλι μας ὀβίδες καὶ κανόνια !».

\*\*\*  
«Σιωπή !», τῆς λέγει ὁ Θεός, κ' ἐστράφη πρὸς τὸ φεῖδι  
«Σύ, εἶπε, εἰς τὸ χέρι τῆς νὰ γίνεσαι στολίδι.  
Νὰ ῥέῃ ἀφ' τὰ δόντια σου ὅ,τι ἀπ' αὐτῆς τῆ γλῶσσα  
κολάκων καὶ μαμουρικῶν  
τῶν ἐν εὐλαῖς πολιτικῶν  
εἰκῶν νὰ εἶσαι ζῶσα».

Μὲ τὴν κοιλιὰ νὰ σέρνεσαι, οὐχὶ μὲ τὰ ποδάρια  
νὰ τρώγῃς χῶμα καὶ πιλό, σπορδάκους (2) καὶ σκαθάρια  
Ἄνθρωποι, ἐρπετὰ καὶ κτήνη καὶ πτηνὰ σ' αὐτὴ τῇ γῇ  
τῶνα τᾶλλο νὰ σπαράζῃ μιὰ ἀδιάκοπος σφαγή,  
σπαυγμὸς παντοῦ καὶ θρῆνος καὶ μαρτύριο πικρὸ  
νὰ σπαράζῃ κάθε κτήνος περὶ μέγαλον τὸ μικρό·

---

(1) Λοιπόν, (2) Βατράχους.

Νὰ δουλεύῃ τὸ τουφέκι, τὸ κανόνι, τὸ στιλέτο,  
καὶ ὁ ἄνθρωπος νὰ κάνη ἄλλον ἄνθρωπο μπουργιέτο, (1)

\* \*

Ταῦτα 'στὴν ἀνθρωπότητα εἰπὼν ὁ ζωηφόρος  
κι' ἄλλα πολλὰ πὺν ἄφησα γιὰτὶ δὲν εἶναι χῶρος,  
ἀνῆλθεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς κ' ἔκτοτε δὲν ἐφάνη  
παρὰ τὴν ὥρα ποῦβαλε τ' ἀκάνθινο στεφάνι.

\* \*

Δὲν ἔβγαλ' ὅμως τὸν Ἀδὰμ ἐκτὸς τοῦ παραδείσου,  
πλὴν δῶσε ἀναγνώστα μου, σ' ἐμὲ τὴν προσοχὴν σου  
νὰ δοῦμε πῶς τὸν ἔχασε εἰς τὴ δημοπρασίᾳ,  
ἀφ' τὰ πολλὰ τοῦ ἔξοδα κι' ἀφ' τὴν ἀνοησίᾳ.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Α! ΜΕΡΟΥΣ

## ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

# Η ΠΤΩΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

### ΜΕΡΟΣ Β!

Καταραμένος εἰς τὴν γῆν ὁ ἄνθρωπος ὁ πρῶτος  
πολὺ πικρὰ δακνόμενος ὑπὸ τοῦ συνειδότος  
ἐνόμιζε πῶς βρίσκεται σὶ τὰ βάθη τῆς ἀβύσσου  
μέσα σὲ τόσαις καλοναῖς τοῦ Θεοῦ παραδείσου  
Δὲν τὸν εὐφραίνουν τὰ πουλιά, τὰ ἄνθη δὲν τὸν τέρπουν  
μύρια κακὰ αἶ' τὰ σπλάχνα τοῦ σὰν μαῦρα φείδια ἔρπουν.

\* \*

Τοῦ συνειδότος ἡ φωνή, εἶναι τοῦ πλάστου χέρι  
ὅπου τὸν κόσμον τυραννεῖ σὰν κοφτερὸ μαχαῖρι  
Δὲν ὠφελοῦν τὰ ἀγαθὰ, τὰ πλούτη δὲν ἀξίζουν  
ὅταν οἱ ἔλεγχοι πικρά, τὰ στήθια μας ξεσχίζουν

\* \*

Ἐξοῦσε στὸν παράδεισον καὶ πάντα ἀγανακτοῦσε  
ἐμόχθη, ἐκοπίαζε, καὶ κᾶτι τι ἐζητοῦσε  
Δὲν εἶχεν εὐχαρίστησιν εἰς τίποτα ἔκει πέρα  
καὶ ἐζήτει περισσότερα καὶ νύχτα καὶ ἡμέρα  
Ὅλος ἐκεῖ ὁ παράδεισος σ' τὴ διάθεσί του ἦτο  
ἀλλὰ ἐζήτει κᾶτι τι καὶ δὲν εὐχαριστεῖτο.

\*

\* \*

Ε ζήτει ἐκεῖνο τὸ ἀγαθὸν ποῦ εἶχεν ἀπολέση  
ὅταν σ' τοῦ Πλάστου τὴν ὀργὴ καὶ τὴν ἀρὰ εἶχε πέσει  
ἐζήτει τὴν ἀνάπαυσιν, τὴν ψυχικὴν γαλήνην  
τὴν ἡρεμία τῆς καρδιᾶς τοῦ νοῦ του τὴν εἰρήνην  
Ἄν ἐδοκίμαζε ἡδονὴ εὗρισκε ἀμέσως θλίψεις  
τοῦ συνειδότος ἡ φωνή  
πολὺ σκληρὰ τὸν τυραννεῖ  
καὶ τοῦ παρέχει τύψεις.

Πολλαῖς φοραῖς ἐσκέφθηκε ὅτι τὸν Πλάστη νὰ γυρίσῃ  
κ' ἐμπρὸς σ' τὸ θεῖον τοῦ ὄνομα θρηνῶν νὰ γονατίσῃ  
Καὶ μέσα ἀφ' τὴν καρδιά του συγχώρεσι νὰ παρῇ  
μήπως εὐρῇ στὰ στήθη του τῆς ἡρεμίας τὴν χάρι  
Πλὴν μόλις εἰς τὸν οὐρανὸν ἤθελ' ἐγείρει μάτι  
οἱ κλάδοι ἐπαρουσιάζοντο καρποὺς γλυκεῖς γεμάτοι.

Πάντα μπροστά του ὁ διάβολος<sup>\* \*</sup> ἀόρατος περνοῦσε  
καὶ ἀπὸ καρποὺς ἡδονικοὺς τὰ δένδρα ἐπλημμυροῦσε  
ὁ δὲ Ἀδὰμ σκεπτόμενος τὴν ἡδονή, τὴ γλύκα  
ἐκείνη ποῦ ἐδοκίμαζε σ' τὰ μῆλα καὶ σ' τὰ σῦκα  
ἐλησμονοῦσε τὸν Θεὸν κ' ἔβαζε σ' ὅλα τρυγὸν  
καὶ οὕτω πῶς διεφθείρετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Ἔτσι εἶναι πάντα ὁ ἄνθρωπος<sup>\* \*</sup> ὅτι τὸν βίον του παλεύει  
καὶ ἀποφεύγει τὸ κακὸν καὶ τὸ καλὸν γυρεύει.  
Πλὴν τὸ κακὸν ὁ διάβολος πάντα τ' ἀλείφει μέλι  
κι' ὁ ἄνθρωπος τὸ ὀρέγεται τὸ ἐπιθυμεῖ τὸ θέλει  
Σὰν τελειώσουν οἱ καρποὶ καὶ μαραθοῦν τὰ φύλλα  
Τότε δὲν τρώγει ὁ ἄνθρωπος σῦκα γλυκὰ καὶ μῆλα  
τότ' ἔχει τὴν ἀναίδεια συχνὰ νὰ κατακρίνῃ  
καρποὺς ποῦ ἐχόρτασεν αὐτὸς καὶ τρώνε τώρα ἐκεῖνοι.

Ἄς ἀφήσω τὸν Ἀδὰμ<sup>\* \*</sup> νὰ κοπιάζῃ  
νὰ δουλεύῃ στενάζοντας τὴ γῆ,  
Κι' ἄς ἰδοῦμε τὴν Εὗα πῶς τὰ βγάξῃ  
πῶς περνᾷ σ' τῆς ἐρημίας τὴ σιγή.  
Φαντασθῆτε τῆς γυναικὸς τὴν ἀγωνία  
προσμιλῶν ὅταν δὲν ἔχει οὔτε μία.

Καθὼς συνέβαινε τὴν ἐποχὴν<sup>\* \*</sup> ἐκείνη  
πρὶν ὁ ὄφις συρῇ μὲ τὴν κοιλιά  
Εἶχανε φωνὴ ὅλα τὰ κτήνη  
καὶ εὗρισκεν ἡ Εὗα προμιλιά.  
Σὰν συνέβαινε ὁ ἄνδρας τῆς νὰ φύγῃ  
μὲ τὸ δίκανο νὰ πάῃ στὸ κυνήγι.

Ἄλλ' ὕστερα ἀπὸ τὴν ἁμαρτία  
τὰ ζῶα μεγάλα καὶ μικρά  
Ἐχάσεν τὴ φωνὴ γιὰ τιμωρία  
τῆς πρώτης γυναικός, πολὺ πικρά.  
Φαντασθῆτε μιὰ γυναῖκα νὰ σωπαίνῃ  
ἄθελα ! ἀφ' τῆ σκάσι της δὲν βασταίνει.

Ἡ γυναῖκα θέλει πάντα κάτι νᾶχῃ  
νὰ ξομπλιάζῃ, νὰ φωνάζῃ, νὰ μιλῇ.  
κι' ἂν συμβῇ ποτὲ νὰ εὗρεθῇ μονάχῃ  
περιορίζεται καὶ κάνει σὰν τρελλή  
Πλὴν βρίσκεται σὲ τρεῖς χιλιάδες μία  
ποῦ μπορεῖ νὰ μισῇ τὴ φλυαρία.

Ἡ Εὐα τὸ λοιπὸν τὴν ἄλλῃ μέρα  
κατέβη νὰ ταῖσῃ τὰ πουλιὰ  
νὰ καθίσῃ ἐμπροστὰ στὴν καπονιέρα  
καὶ νὰ εὔρῃ ἢ γλωσσοῦλα της δουλειὰ  
Ἐσκοποῦσε νὰ τοὺς πῇ γιὰ τὴν κατάρρα  
νευρικά πῶς τὴν ἐπιάσαν καὶ τρομάρα.

Φαντασθῆτε ποία ἔκπληξις μεγάλη  
ὅταν εἶπε «Καλὴ ἡμέρα τὰ μικρά !»  
Καὶ ἄρχισαν κοιτόπουλα καὶ γάλλοι  
νὰ τῆς κάνουνε «γλού, γλὺ καὶ κρὰ, κρὰ κρὰ»,  
«Μπὰ τὸν κόκκυρο τὸν γάλο μου τὸν μαῦρονε  
ὁ Χριστὸς κ' ἡ Παναγία ! καὶ τὰ ἐσταύρωνε !

«Καλὴ ἡμέρα ! δὲν μιλῆτε ; τί ἐπάθατε  
δὲν μιλῆτε χαϊδεμένα μου πουλιὰ ;  
Εἶδατε λοιπὸν ἐψὲς τὸν φίλο  
πόσαις ἔκαμε φωναῖς γιὰ ἓνα μῆλο ; !»

Ἔχουν ἄδικὸ λοιπὸν καὶ οἱ χωριάταις,  
γιὰ ἓνα κούρβουλο ἢ μία ῥιζολιὰ

νὰ σκοτώνουνε καὶ σέμπρους καὶ βεργάταις  
καὶ νὰ πιάωνται στὰ δόντια σὰν σκυλιά ;  
"Ένα μῆλο ! καὶ μᾶς εἶπε νὰ ὑποφέρουμε  
τόσα ποῦ κ' ἐμεῖς αὐτοὶ δὲν ξέρουμε ! »  
ὅταν εἶδε πῶς κανένα δὲν 'μιλοῦσε  
εἰς τὸν σκυλὸν τῆς πηγαίνει καὶ μιλεῖ  
'Αλλ' ἐκεῖνος τὴν οὐρὰ του ἐκινουῖσε  
καὶ τὴν 'δέχετο ὡς κάνει τὸ σκυλὶ  
« Μὰ 'Ετέμ μου ! δὲν μιλεῖς τὶ ἔχεις πάθει ; »  
μὰ κι' ἐτοῦτος πᾶ νὰ πῇ ἔχει ξεμάθει ;

\* \*

Φεύγει ἀπ' αὐτὸν πάει στὴ γάττα  
« Μπρίναμ Μπρίνα μου » τῆς φωνάζει τὴν καλεῖ  
Μὲ τὰ χέρια ψαροκόκκαλα γεματα  
μὰ κ' ἐκείνη μνιαουρίζει, δὲν μιλεῖ.

\* \*

Εἶχε ὅλα τὰ ζᾶ τῆς σβάρνα πάρει  
μήπως εὔρη κανένα μὲ φωνὴ  
Μὰ καθένα ἀπὸ Ρώμα καὶ 'Αραγασάρη  
ἄφωνώτερον σ' ἐκείνη εἶχε φανῇ.  
"Όταν γράφει ὁ φτωχὸς ὅπου ξεπέση  
καὶ γυρεύει ἀπόδ' αὐτοὺς μία θέσι.

\* \*

Θυμώνει καὶ τὸ ξύλο τῆς ἀρπάζει  
καὶ ἀπὸνὴ θυμωμένη τὰ βαρεῖ  
Μὰ ὁ θυμὸς τῆς τὰ θηρία ἀλαφιάζει  
κ' εἰς τὰ δάση ἔχουν ἐκτοτε σπαρῇ.  
'Εξ αἰτίας τῆς γυναίκας ἀγριεύσανε  
καὶ στὰ σπήλαια κρυσφήγετα γυρέψανε.

\* \*

Τότε εἶδεν ὁ Θεὸς πῶς δίχως ἄλλο  
ὅλα τ' ἄλλα θὰ ἀγρίευσεν πολὺ  
καὶ ἐδώρησε φωνὴν στὸν παπαγάλο  
γιὰ νὰ ἔχη συντροφία νὰ μιλῇ.  
"Εβάζεν ἐκεῖνον ἐμπροστὰ τῆς  
κ' ἐξεθύμανε μὲ τὰ παράπονά τῆς.

Μὰ ἐκεῖνο τὸ πουλὶ δὲν ὁμιλοῦσε  
παρὰ μόνον ὅ,τι ἤθελε τοῦ 'πῆ  
Καὶ μιὰ ἡμέρα ὁ 'Αδὰμ τὸν ἀγποικοῦσε  
κ' ἐκοκκίνεζεν ἡ Εὗα ἀπὸ ἐντροπῇ  
«Ὁ 'Αδὰμ μου κάθε βράδυ μὲ χτυπάει  
γιατὶ πίνει σὰν γουροῦνι καὶ μεθάει».

\* \* \*  
'Απὸ τότε δὲν τοῦ εἶπε τίποτ' ἄλλο  
παρὰ μόνον «Παπαγάλο ἔχεις αὐγά ;»  
Καὶ τὸν ἄκουσ' ὁ 'Αδὰμ τὸν παπαγάλο  
καὶ ἡ Εὗα τοῦ πλησιάζει καὶ σιγὰ  
«Πίστευε σ' ὅτι σοῦ λέει ! συφορά του !  
ποῖος θὰ τὸν ῥωτοῦσε γιὰ τ' αὐγά του ;»

\* \* \*  
Κι' ἀπὸ τότε κάθε ἄνδρας ἀμφιβᾶλλει  
σ' ὅ,τι ἀκούει γιὰ τὸ ταῖρι τοῦ ἄνδρ. δὲν ἰδῇ  
Καὶ ἀπόδειξι θέλει περὶ μεγάλη  
ἀπὸ ἐτούτῃ τοῦ 'Αδὰμ μας ; δηλαδή,  
ποῦ ἀκούει ἀπ' αὐτὸν τὸν παπαγάλο  
πότε ἓνα ψέμα καὶ πότε ἄλλο !»

\* \* \*  
«Πῶς θὰ τοῦλεγε ποτὲ πῶς σὰν μεθάω  
κάθε βράδυ θυμωμένος τὴν χτυπῶ  
'Ενῶ μάρτυς μου ὁ Θεὸς τὴν ἀγαπάω  
δὲν τοῦ τῶπε ! γιατὶ νά, γιὰ ποιοῦ σκοπὸ  
Θὰ ἐγύρευε αὐγά τοῦ παπαγάλου !  
δὲν ἐγύρευε ἐνὸς πουλιοῦ μεγάλου !

\* \* \*  
Τέτοιας σκέψεις κάνουνε κι' οἱ ἄνδρες  
εἰς τὰ πρῶτα τῶν κεράτῳνε συμπτώματα  
Γιατὶ στέκωνται καπάτσαις ἢ γαλιάνδρες  
καὶ τὰ κρύβουνε μὲ τέσσαρα παπλώματα  
Καὶ ὁ ἄνδρας τὰ κυττᾷ, τὰ πασπατεύει  
ἀλλ' ἀκόμη ἀμφιβᾶλλει, δὲν πιστεύει.

\* \* \*  
Μιὰ γυναῖκα ποῦ δὲν ἔχει ἐργασία

τὴν πειράζου·ν χίλιοι δύο πειρασμοὶ  
Τῆς ἀνάβει τὸ κακὸν ὅ·στη φαντασία  
καὶ τῆς ἔρχονται χιλιάδες λογισμοὶ  
Καὶ τ' ἀνδρός της ἴσως τότε τὰ φυτρώνει  
μὴ φοβεῖσθε γιὰ τὴν Εὐ·α . . . ἦτο μόνη.

\* \*

Κ·α·τι ἤθελε στή μοναξιά κ' ἐκείνη  
νὰ σκοτώνη τὴν ὥρα της ἐκεῖ  
κ·ά·να ῥωμάντσο κανένα φιγουρίνι  
Κά·να ὄργανον ὀλίγη μουσική  
ἐφαντάζετο αὐτὰ χωρὶς νὰ ξέρη  
ἀλλ' ὁ Πονηρὸς στὸ νοῦ της ταῦτα φέρει.

\* \*

Πῶς φοροῦσε μία βέ·στα σοῦπερ φά·ι  
χρυσοκέντητη σουρὰ καὶ ντεκολτέ.  
Καὶ πῶς εἶχε καὶ τὸν Ἀβελ καὶ τὸν Κά·ιν  
ἐνδυμένους καὶ τοὺς δύο νουβωτέ.  
Κι' ἄλλοι ἄνδρες μὲ χειρόκτια καὶ μὲ φράκο  
τῆς ἔδιναν γι' ἀγκαζέ κανένα τράκο.

\*

Ἔβλεπε καὶ πολλαῖς ἄλλαις κυράδες  
μὲ τὰ στήθια τους μπουτράδα καὶ γυμνὰ  
Νὰ σαρταίνουν νὰ πηδοῦν σὰν ταῖς γελάδες  
μὲ κινήματα ἀθωώτατα καὶ ἀγνά·  
Κ' ἔβλεπε πῶς εὗρίσκετο σ' τὸν μπάλον  
πότε μὲ τὸν Ἀδὰμ καὶ πότε μ' ἄλλον.

\*

Ἀκουσε τὴ μουσική νὰ παίζει  
βάλσερ, πὰ νιέ κάτρ' σοτίς, βοστόν,  
Καὶ μὲ μύρια φαγιὰ ἓνα τραπέζι  
ποῦ τοῦ ἔλειπε μονάχα τὸ βραστόν.  
Φαγιὰ ποῦ νὰ ὀνομάση ποῖα καὶ πόσα  
ἀδυνατεῖ καὶ τοῦ πουλιοῦ ἡ γλῶσσα.

\* \*

Ἔβλεπε ἀπέξω ἀπὸ τὴ φέ·στα  
π' ἐτριγύριζαν ῥακένδυτοι φτωχοὶ

Ποιὸς χωρὶς παλτό, ποιὰ δίχως βέστα  
καὶ δὲν ἔδεινε σ' ἐκείνους προσοχή  
Παρ' ἐσκέπτετο «Δὲν πᾶνε νὰ κουρεύωνται !  
ποιὸς τοὺς λέγει ἐφτουνόνε νὰ παντρεύωνται ; »

Εἶδε πῶς ἐτρῶγαν σ' τὸ τραπέζι<sup>\* \*</sup>  
καὶ τὴν σερβίριζ' ἓνας νέος μὲ γιαλιὰ  
Καὶ ἄκουε τὴ μουσικὴ νὰ παίζει  
«Ψαροπούλα καθισμένη οτὴν ἀκρογυαλιὰ»,  
Κ' ἡ καρδιά της ἐσκίρτα καὶ ἠγάλλετο  
καὶ μὲ τσ' ἄλλαις σ' τὸν καθρέφτη παρεβάλλετο.

Ὑστερα πῶς βγήκανε<sup>\* \*</sup> στὴ σάλα  
κ' ἐφιορίρισε κι' αὐτὴ στὸ κοτιγιὸν  
Μὲ ἐντέρων γουργουλίσματα μεγάλα  
καὶ μὲ φούσκωμα καὶ ἐνόχλησες κοιλιῶν  
Ὑστερα πῶς ἐγύρευαν καὶ πάλι  
νὰ δοκιμάσουνε τοῦ κονσομέ τὰ κάλλη.

Δὲν ἤξευρε ἡ Εὐᾶ ἡ καϋμένη<sup>\* \*</sup>  
πῶς ἦτο νερουλὸ τὸ κονσομέ  
Καὶ ἔφαγε ὥς ἦτο φουσκωμένη  
καὶ ἔσκαζε καὶ ἔλεγε «ὦϊμέ !»  
Καὶ ὀλίγον τὸν κορσὲ πῶς τῆς λασκάρανε  
δύο νέοι ντεστεγκέ ποῦ τοὺς ἐμάρανε.  
Ὑστερα πῶς τὴν πῆρε μιὰ κυρία  
ὀλίγον σ' τὸ σαλὸν ντὲ ρεποζέ

Καὶ ἀρχίνισαν ἐκεῖ τὴν ὁμιλία<sup>\* \*</sup>  
γιὰ τὰ τούλια, γιὰ τὰ πλοὺς καὶ τὰ πονζέ.  
Καὶ συχνὰ μὲ τὴν βεντάλια ἀερίζετο  
κι' ἀφ' τοῦ πούρου τοὺς καπνοὺς ἐξεζαλίζετο.

Καὶ τῆς ἔλεγε ἡ κυρία «Νᾶχης ἄντρα<sup>\* \*</sup>  
καὶ νὰ σ' ἔχη σὰν τὸ ἔρημο πουλὶ  
Μὲ ταῖς κότταις σου κλεισμένη σὲ μιὰ μάντρα

θάνατι φαίνεται φιλόργυρος πολύ !  
Πὲς τούτο, καὐμένη νὰ σὲ ντύσῃ  
καὶ νὰ βγαίνῃς ὅπως βγαίνουν σ' τὸ Παρίσι !

\* \*  
« Ἔχει ὁ ἄντρας σου ἐκεῖ κοιτᾶμ μετόχι  
ποῦ μπορούσε νὰ σὲ κάμῃ καὶ χρυσῇ  
Πὲς τούτο καὶ δὲν θὰ πῇ τὸ ὄχι  
ξέρεις πῶς ἡ ζωὴ του εἶσαι σύ.  
Μιὰ γυναῖκα σὰν ἀρχίσῃ νὰ θυμῶνῃ  
ἔμπρὸς σ' τὸν ἄνδρα τῆς τὰ πάντα κοτορθώνει ».

\* \*  
Τῆς ἔφάνη ὅτι πρὶν γλυκοχαράξῃ  
ἔτελείωνεν ἡ φέσια κι' ὁ χορὸς  
Καὶ τὴν πρόσμενε σ' τὴν θύρα ἐν' ἀμάξῃ  
πῶς τῆς ἔκλινε κεφάλι ὁ θυρωρὸς  
Πῶς τῆς ἔσιαξαν σ' τὴν ἄμαξα τὴν κοῦδα  
καὶ τ' ἀμάξι ἀνεχώρησε μ' ἀσποῦδα.

\* \*  
Σ' τὸν δρόμο τῆς ἐφαίνοντο παλάτια  
μαρμαρινα, πειώρια καὶ ψηλὰ  
Καὶ δουρικὰ μ' ὑπνοβαρῇ τὰ μάτια  
ταπέτα πῶς εἰτίναζαν πολλά,  
Καὶ ἄλλους μ' ἀγγεῖα μικρὰ μεγάλα  
ἀφ' ταῖς γελάδαις πῶς ἐψώνιζαν τὸ γάλα.

\* \*  
Ὁ διάλος τὴν εἶχε τριγυρίσει  
σ' τὸν ὕπνο τῆς, γιὰ νὰ πέσῃ στὸ κακὸ  
ἐκείνη τὴ νυχτιὰ, εἰς τὸ Παρίσι  
καὶ τῆς ἔδειξε ὅ,τι εἶχε ἰδανικὸ  
Καὶ πολλάκις τ' ἄχε σ' τὸ νοῦ τῆς φέρει  
χωρὶς νὰ τὰ ἰδῇ ποτὲ ἢ νὰ τὰ ξέρῃ.

\* \*  
Εἶχε δειπνήσει ὠραῖα μανιτάρια  
ἀποβραδὶς σοφιγάδα καὶ ψητὰ  
Κι' ἀφ' τὸ ποτάμι τοῦ Γίαραδείσου ψάρια  
καὶ ἐβάρυνε καὶ εἶδε ὅλ' αὐτά.

Διότι σ' τοῦ διαβόλου τὸ ἔργον ἢ πολυφαγία  
συχνὰ παρέχει βοήθεια κι' εὐκολία.

Τρέχουν τὰ ἄτια σὰν νὰ τοὺς εἶχαν νέφτι  
τῆς φάνηκε πῶς εἶχον ξαφνισθῇ  
Καὶ βλέπει τ' ἀμάξι ὅλο νὰ πέφτει  
σ' ἓνα βάραθρο μεγάλο καὶ βαθὺ  
Βγάζει φωνὴ ξυπνάει τρομασμένη  
κ' εὐρίσκειτο τ' ἀνάσκελα πεσμένη.  
Ἄπ' ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἐσυλλογίζετο  
τὸ ὄνειρον ἐκεῖνο τὸ λαμπρὸ

Κ' ἐπήγαινε σ' τὸ ποτάμι κ' ἐκαλλωπίζετο  
σὰν νύφη ποῦ προσμένει τὸ γαμβρὸ  
Ἦβαζε μπουτρα πολλὰ καὶ κοκκινάδι  
π' ἐκοκκίνιζε τὰ σειτόνια κάθε βράδυ.  
Κάποτε ὁ Ἀδὰμ τὴν ἐρωτοῦσε  
γιὰ τὰ μούτρα της τὰ στήθη καὶ τ' αὐτιά  
«Κοκκινίζω ἐκείνη τ' ἀπαντοῦσε  
δὲν τὸ ξεύρεις νύχτα μέρα στὴ φωτιά!»  
Μήπως ἔχω καμμία συντροφία!»  
νὰ μ' ἀνάβη κάπου-κάπου τὴ φωδία.

Εἶδε ὁ διάβολος ὅτι τὰ σχέδια του  
γὰρ νὰ πετύχουν θὰ βραδύνουνε πολὺ  
κ' ἔβαλε ὅλα τὰ δυνατά του  
γιὰ νὰ κάμῃ τὴ δουλειὰ πλέον καλή.  
Ἦλαβε γυναικὸς μορφὴ καὶ φλέβα  
κ' ἐπῆγε κ' ἐπισκέφθηκε τὴν Εὐα.

Μὴ σᾶς φανῇ παράδοξον! διάβολοι ἀπὸ τὸν Ἄδην  
ἀφίνουν τῆς κολάσεως, τὸ φοβερὸν σκοτάδι  
Καὶ εἰς τὸν κόσμον ἔρχονται ὑπὸ μορφὴν ἀνθρώπου  
καὶ τοὺς καλοὺς κακοποιοῦν διὰ ποικίλου τρόπου.  
Πολλάκις Στέμματα φοροῦν καὶ διάσημα καὶ μήτρα  
ἀνθρώπου σπλάγχνα ἔχουν τροφὴ κι' ὅλον τὸν κόσμον χύτρα

Οἱ Καλλιγοῦλαι οἱ Νέρωνες, Διοκλητιανοὶ καὶ ἄλλοι  
οἱ τότε ὡς οἱ τωρινοὶ τοῦ κόσμου οἱ μεγάλοι  
Ποῦ κολυμποῦν στὰ αἵματα καὶ τόσα αἵσχη κάνουν  
γιατὶ ; νὰ ζήσουν πειὸ καλὰ ὥς ὅτου ἀποθάνουν,  
Δὲν εἶν' ἐκεῖνοι δαίμονες μ' ἀνθρώπινο τομάρι ;  
ἢ δυστυχία εἰς αὐτοὺς, τὰ δάκρυα, βρίσκουν χάρι ;

Δὲν τοὺς μαλάσσει τὴν καρδιά, ἡ δόξα, ἡ εὐτυχία·  
γίνονται ἀγριώτερα αἰμοχαρῇ θηρία !  
Καθὼς ἡ τίγρις ἡ ὕαινα, θύματα ὀλοῦθε ἀρπάζει  
καὶ τ' ὦνα τρώγει ἀπ' ἐδῶ, τ' ἄλλο ἀπ' ἐκεῖ σπαράζει  
Καὶ ὅσο σφάζει πειὸ πολὺ λυσσαῖ κι' ἀγριαίνει  
ἀπὸ τὸν ἴδιο αὐτὸ πιλὸ θᾶναι κι' αὐτοὶ πλάσμενοι.

Ἡ Εὐα καθήμενη στὸ παραθύρι  
τὴ ρόκα σ' τὰ χέρια της κρατεῖ  
Καὶ μ' ἐκπλήξει μεγάλη παρετήρει  
ἀπὸ μακρὰ ποῦ ἤρχετο κάτι τί.  
Σὰν ἐκεῖνο ποῦ εἶδε σ' τ' ὄνειρο της  
κ' ἔβαλε τὸ χέρι στὸ κούτελό της.

Παρατηρεῖ καὶ βλέπει ἐν' ἀμάξι  
ποῦ ἤρχετο πρὸς τὴ δική της τὴν αὐλὴ  
Κι' ἀφ' τὴ χαρά της ἐπῆγε νὰ πετάξῃ  
καὶ ρόκα καὶ σφονδύλι καὶ μαλλί.  
Ἐπρόβαλε καὶ ἔσκυψε ὡς τὴ μέση  
ποῦ ὀλίγον ἔλειψε ἀφ' τὸ παράθυρόν νὰ πέσῃ.

Ἦρχετο σ' τ' ἀμάξι μιὰ κυρία  
μὲ καπέλο ἀλὰ μὸντ πολὺ φαρδύ  
Καὶ παρεκάλει ἡ Εὐα τὴν Παναγία  
ὀλίγον νὰ σταθῇ νὰ τὴν ἰδῇ  
Ἐκρατοῦσε ἡ κυρία καὶ βεντάλια  
καὶ τῆς Εὐας τῆς ἐτρέχανε τὰ σάλια.

Μόλις φθάνει στοῦ Παράδεισου τὴν πόρτα  
 διατάζει γαλλικὰ τὸν ἄμαξᾶ  
 καὶ τοῦ λέει ζῖς κ' ἰσὶ καὶ πάρε βύλτα  
 κοὶ ἐκεῖνος τὸ λαντὸν φέρει λοξᾶ  
 Κ' ἐξεπίτηδες μόλις κάνει νὰ βολτάρει  
 μία κ' εἰς τὸν τράφο τὸ μπατάρει.

\* \*

Ἡ Εὐα λιγάκι φοβισμένη,  
 μὰ χαρούμενη πῶς εὔρηκε κειρὸ  
 Νὰ τῆς δώσῃ βοήθεια κατεβαίνει  
 μ' ἓνα κανάτι μὲ ξῦδι καὶ νερό.  
 «Καλὴ ὥρα σου, κυρά μου, καὶ βλοημένη  
 πῶς τὴν ἔπαθες ; μὴν εἶσαι βαρεμένη ;»

\* \*

Κάμε, κυρά μου, τὸ σταυρό σου,  
 πάμε ἀπάνου νὰ πιῇς λίγο κρασί  
 Ἔχει λίγο αἷμα τὸ κούτελό σου  
 νὰ σὲ πλύνω ! Κ' ἐκεῖνη «Νοὶ πλίνε με μερσί.  
 Τὴν πιάνει ἀλὰ μπράτσο σ' τὴν μάντρα μπαίνουνε  
 κι' εἰς τὸ σπίτι τῆς Εὐας ἀνεβαίνουνε.

\* \*

Τρέχει ἡ Εὐα καὶ βγάζει ἓνα κυδόνι  
 γλυκύτατο ὠραῖο πατρὶνὸ  
 Καὶ τρέχει καὶ γεμίζει τὸ γαλόνι  
 κρασί ὠραῖο μοσχάτο περσινο  
 Βγάζει ἓνα ποτήρι τῆς τὸ προσφέρει  
 καὶ ἀρχίζει τὴν κουβέντα χέρι χέρι

\* \*

«Ποῦ εὐρέθηκες ἐδῶ ; ἐγὼ κυρά μου  
 ἔω ; τώρα δὲν εἶχα ἄλλον 'δεῖ  
 Παρὰ μόνον τὸν Ἀδὰμ καὶ τὰ παιδιὰ μου  
 ἔβλεπα καὶ ἄλλους δηλαδὴ  
 Ἀλλὰ μόνον τὸν νύχτα ποῦ κοιμώμουνα  
 καὶ δὲν ξέρω νὰ σοῦ πῶ ποῦ εὐρισκόμουνα».

Ἦθελα νὰ σὲ παρακαλέσω  
γιατὶ θέλω σὰν ἐσένα νὰ ἐνδυθῶ  
Νά μοῦ ᾽πῆς ποῦ καὶ πῶς θὰ ἤμπορέσω  
τὰ φορέματα νὰ τὰ προμηθευθῶ». —  
Πῶς ! ὁ ἄντρας σου, κυρά μου δὲν ἤξέρει ;  
— Δὲν τοῦ εἶπα ποτὲ νὰ μοῦ τὰ φέρῃ.

\* \*

— Ἀπέναντι αὐτοῦ τοῦ Παραδείσου  
ὄχι ἀπ' ἐδῶ πολὺ μακρὺν  
Ἵπάρχουν τὰ κάλλη τῆς Ἀβύσσου  
δὲν ζοῦνε ἐκεῖ σὰν τὰ θεριά ;  
Εἶναι πόλεις μὲ ἀσκέρια καὶ παλάτια  
μὲ λοῦσα, μὲ ἀμάξια, καὶ μὲ ἄτια».

\*

« Πῆς τ' ἀνδρός σου μιὰ ἡμέρα νὰ σὲ φέρῃ  
καὶ ν' ἀφήσῃς αὐτὴ τὴν ἐξοχὴν  
Ὅπου ζῆτε ἀγαπημένο ταῖρι  
ἀλλὰ ζῆτε δίχως χάρι μοναχοί.  
Βίζυταις πολλαῖς ἐκεῖ θὰ ἔχῃς  
καὶ μὲ ἀμάξια σὰν ἐμένα θένει τρέχῃς »,

\* \*

« Ἐκεῖ καὶ τὰ παιδιὰ σου θὰ σπουδάσῃς  
νὰ τοὺς δώσῃς καλὴν ἀνατροφὴν  
Καὶ ζωὴν χαριτωμένην θὰ πεσάσῃς  
ποῦ θὰ τρώγῃς πολυποίκιλη τροφήν  
σ' ἀπρὸ μιντὶ θὰ σὲ καλοῦν καὶ μπάλους  
κ' ἐσὺ σὰν εὐγενὴς θὰ δίνῃς ἄλλους ».

\* \*

« Ἀμπονάτη θὰ γραφτῇς σὲ φιγουρίνια  
᾽στὸ « Σεζὸν » ᾽στὸ « Ἰλλουστρασιὸν ντὲ ντάμ »  
Καὶ ἂν θέλῃς ὅλ' αὐτά, ν' ἀρχίσῃς γκρὶνία  
ὅλη μέρα κι' ὅλη νύχτα τὸν Ἀδὰμ  
Ν' ἀκούσῃς καὶ σύ, καϋμένη λίγη μπάντα  
ὄχι σ' τὴν ἐρμιὰ νὰ μένῃς πάντα ! »

«Νὰ δώσετε ἐτοῦτο ἐδῶ τὸ κτῆμα  
ἱμροπέτο <sup>(1)</sup> ἢ σεμπρία, ξέρω γώ !  
Γιατ' εἶναι, καλομοῖρα μου, καὶ κοῖμα  
νὰ εὐρίσκεσαι κλεισμένη ὅλο 'δῶ,  
«Ὁ ἄνθρωπος πρόπει γιὰ νὰ 'ξευγενίζεται  
καὶ μὲ ἄλλους ἀνθρώπους νὰ συγχρονίζεται».

<sup>\* \*</sup>  
Τὴν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν ἀσηκώνει  
καὶ βγάζει ἀφ' τῇ θήκη, τὰ λορνιὸν  
Καὶ τὴν ἔβγαλε ἀπέξω ἀφ' τὸ μπαλκόνι  
«κύττα τῆς λέει α' τὸ μέσον τῶν βουνῶν  
'Εκεῖ ὑπάρχει ἡ πόλις ἡ μεγάλη  
ποῦ κατοικῶ κ' ἐγὼ καὶ τόσοι ἄλλοι».

<sup>\* \*</sup>  
'Η Εὖα ἐκύτταξε τὴν πόλι  
καὶ τὴν εἶδε ὠραῖα καὶ καλή·  
'Τῆς ἐβρώμεψε μὲ μιᾶς τό περιβόλι  
τὸ δικό της κ' ἡ ὠραῖα της αὐλή  
'Εσκέφθηκε τὴν ἐξοχὴ νὰ ἀφίσῃ  
καὶ νὰ πάῃ ἐκεῖ νὰ κατοικήσῃ

<sup>\* \*</sup>  
Φεύγει ὁ διάβολος πηγαίνει  
καὶ τὴν Εὖα καρτερεῖ  
σὲ μιὰ πόλι ἐτοιμασμένη  
μὲ παλάτια φαμφουρί !  
Καὶ σὰν ἄνθρωποι οἱ διαβόλοι  
κατοικοῦσανε τὴν πόλι.

<sup>\* \*</sup>  
Μοναχὴ ἡ Εὖα μένει,  
εἰς τὸ σπίτι ἡ καπερὴ  
κ' εἰς τὰς σκέψεις βυθισμένη  
τὸν Ἀδάμ της καρτερεῖ  
Πῶς θὲ νὰ τὰ καταφέρῃ  
νὰ 'πετύχη χέρι χέρι.

Ἔστρωσε τὰ σχέδια της  
σ' τὸ τραπέζι μοναχῇ,  
ἔτελείωσε ἡ δουλειά της  
λείπει μόνον ἡ ἀρχὴ  
Φθάνει τὴν ἀρχὴ νὰ δώσῃ  
κ' ἡ δουλειά της θὰ τελειώσῃ.

« Κατάστασις κ' ἐτούτῃ<sup>\* \*</sup>  
νᾶχουμε τὰ καλὰ !  
τὶ μ' ὠφελοῦν τὰ πλούτη  
τὰ ἔχια τὰ πολλά,  
ποῦ βρίσκομαι μονάχῃ  
σὰν λιόφυτο στὴ ῥάχι ;

« Εἶδες ἐκείνη λοῦσα<sup>\* \*</sup>  
τὶ πλοῦς, τὶ μπολερά !  
Ἄχ καὶ νὰ τὰ φοροῖσα  
δὲν θᾶμουν μὲν κυρά ;  
« Κυρία στολισμένη  
θὰ ἔχω καὶ ζοῦρ φίξ

Θὰ ζοῦμε χωρισμένοι<sup>\* \*</sup>  
θὰ ζοῦμε κι' ἀναμῖξ  
θὰ κάνω κ' ἐπισκέψεις  
ὦ ! Ἀδὰμ κι' ἄν ἐπιστρέψῃς !  
« Ἄ καὶ ἄν ἐπιστρέψῃ !  
τὰ πόδια θὰ χτυπῶ  
κι' ἄν ἴσως ἀγριέψῃ  
ῥητῶς θὲ νὰ τοῦ πῶ.  
ἢ θὲν' ἀνθρωπισθοῦμε  
ἢ θὲ νὰ χωρισθοῦμε .

Ὅ,τι τοῦ λέω θὰ κάνῃ<sup>\* \*</sup> !  
μπουκούνια θὰ γενῶ.  
Ἡ γλῶσσα μου θὰ φθάνῃ  
βροντῇ σ' τὸν οὐρανό.

ὥς περιμένω λίγο  
καὶ ἀπ' ἐδῶ θὰ φύγω».

\* \*  
Τὴν ὦ α ἐκείνη ἐγύρισε ὁ Ἀδὰμ ἀφ' τὸ κυνήγι  
χιτυᾷ τὴν πόρτα ροβολᾷ τῇ σκάλα καὶ τοῦ ἀνοίγει  
— Νὰ πάρε Εὔα ἕνα λαγὸ νὰ τόνε μαγειρέψῃς  
— Μὰ εὔρηκες τὴ σκλάβά σου, πῶς νὰ μὴ τὴ παιδέψῃς !  
Ἡ κακομοῖρα ποῦμουνά φωτιά καὶ φωτιά  
τὰ χέρια μου ἐκαρούλιασαν ἀπὸ τὰ μαγειρεῖα !

\*  
— Καλὲ δὲν ἦσουνά καλὰ ! τὶ ἐπαύεις γυναῖκα ;  
σήμερα πῶς μ' ἀγρίεψες ; ποῦ πᾶς ; μὴ φεύγῃς στέκα  
Πάρε καὶ δύο ξυλόκοιταις, σὺρ' ἀναψε φωτιά  
— Σοῦ εἶπα ἀναψέ τη ἐσύ· ἐγὼ δὲν ἔχω ἀδεία.  
Ζωὴ κ' ἐτούτη. ἀδελφέ, νὰ μὲ παιδεύῃς ἔτσι  
γιὰ ἰδὲς ἢ ἀπαλάμαις μου οὔτε γαῖδουροπέτσι !

\* \*  
— Μωρὴ τὶ ἔχεις ; λέγε μου ! γιατί δὲν μαγειρεύεις ;  
— Ἐσὺ δὲν εἶσαι ἄνθρωπος ! μήπως ἐσὺ πιστεύῃς ;  
Πῶς μοναχὴ μου δὲν μπορῶ ! τόσαις δουλειαῖς νὰ κάνω  
μὰ κᾶπου κᾶπου ἤθελα κ' ἐσένα νὰ σὲ βάνω  
Νὰ ὀῆς πῶς ἤθε βαρεθῇς ! Δυὸ χέρια, ποῦ βαστᾶνε !  
καὶ νᾶχω καὶ τὲς κλήραις σου <sup>(1)</sup> τὸν κόσμον νὰ χαλᾶνε !

\* \*  
«Καὶ σιδερένια νᾶμουνά, θενάμουνά λυωμένη !  
μπὰ σὲ κακὸ ποῦ βρέθηκα ἢ κακομοιριασμένη !  
Ποῦ ὅλη ἡμέρα στὴ δουλειὰ τρώω τὰ κόκκαλά μου  
κακὸ χρόν' νᾶχω, ἄνδρα μου, κ' ἐγὼ καὶ τὰ καλὰ μου  
Πολλαῖς φορὲς μοῦ ἔρχεται ἔ, νὰ γεννῶ μπουκούνια !  
Χολή, φαρμάκι τὸ ψωμὶ μοῦ βγαίνει ἀφ' τὰ ρουθούνια.

\* \*  
«Στὸ μόδο ὅπου βρίσκομαι ποῦ εἶμαι ὥρα ντὴν ὥρα  
θὰ σκοτωθῶ καὶ τὸ παιδί, Ἀδάμ, ἢ μαυροφόρα !  
Καὶ νᾶμαι σὰν τὴ γύφτισσα ὅλη γεμάτη γάνα  
μήπως μοῦ ἔφερες ποτὲ τέσσερα μπράτσα διάννα

(1) Τὰ παιδιὰ σου.

Νὰ κάμω ἓνα κότολο νᾶχω νὰ συχναλάζω  
ἐτοῦτο ἰδές μου βρῶμεψε κι' ὄρνια καπνίλας βγάζω! ».

« Ἐὰν δὲν εἶχα, ὑπομονὴ δὲν <sup>\* \*</sup> θᾶβαζα σεκλέτι  
μὰ δόξα σοι ὁ ὕψιστος ἔχω καλὰ μπερκέτι  
Καὶ νὰ μὴν ἔχω φόρεμα ν' ἀλλάξω εἰς τὴ χρεία μου  
νὰ πᾶω μία Κυριακὴ κ' ἐγὼ 'στὴν ἐκκλησίᾳ μου!  
Πάρ' ὅλη μέρα, 'στὴ δουλειᾷ μὲ ἐτοῦτα τὰ μαντρένια  
καλὰ δουλεύω, μὰ κ' ἐσὺ ἔχε γιὰ μὲ τὴν ἔννοια!

« Ἄφησε ὅπου βροίσκομαι σ' αὐτὴ τὴν ἐρημία  
καὶ μοῦρχεται νὰ βουρλιστῶ ἀπὸ τὴ μοναξιά  
Ἐκείαῖς ἡ ξακληρεῖαίς σου κάτου σ' τοὺς κάμπους τρέχουν  
βγαίνει ὅλη μέρα ἡ γλῶσσι μου καὶ μαζωμοὺς δὲν ἔχουν.  
Κι' ἂν τὰ ἐρμηνέψω σὰν παιδιὰ ἐκείος ὁ γυιὸς σου ὁ Κάϊ  
μοῦ λέει τὸ ξετσίπωτο «μαλίνα νὰ σὲ φάη».

« Δὲν φταῖνε! ἀγριέψανε σ' τὴν <sup>\* \*</sup> ἐξοχὴ ὅλη μέρα  
κι' οὔτε ὁρμήνεια ὠφελῇ, οὔτε περνάει φοβέρα  
Ἄν δὲν τὰ βάλλουμε σκολεῖο νὰ μάθουν δύο γράμματα  
θυμήσου τὸ ποῦ θὰ σ' τὸ πῶ, κακὰ θὰ γίνουν πράγματα  
Μὲ βόϊδα καὶ μὲ πρόβατα σ' αὐτὴ τὴν ἐρημία  
μπορεῖ καλὴ ἀνατροφὴ νὰ λάβουν τὰ παιδιά! »

« Δόξα Σοι ὁ θεός, ἔχουμε! ἄς <sup>\* \*</sup> ζοῦμε σὰν ἄνθρωποι  
ὄχι ἐτοῦτο τὸ κακό, γδύμνια, ἐρμιὰ καὶ κόποι!  
Ἐὰν ἐτύχαινες ἐδῶ νὰ 'δῇς ἄλλου πῶς ζοῦνε  
πῶς ἔχουν τσὴ γυναῖκες τους καὶ τὴν οὐρὰ κουνοῦνε  
Μὲ λοῦσα, μὲ διςκέδασις μὲ δούλους καὶ μὲ δούλαις  
καὶ ἐγὼ ἡ κακορρίζικη χειρότερη εἰμ' ἀπ' οὐλαις. »

\* \*

— Πές μου λοιπὸν εἰπ' ὁ Ἀδὰμ τί θέλεις νὰ σοῦ κάμω  
νὰ κάθωμαι νὰ σοῦ μετρῶ σακκὶ σακκὶ στὸν ἄμμο.  
— Ἀδάμ, Ἀδὰμ ἐσὺ γελᾷς ἄσε με στὸ θυμό μου  
μὴ πάρω τὸ μαχαῖρι σου καὶ κόψω τὸ λαιμό μου.

Μὰ τζὰ θὰ σοῦ καὶ καρφὶ ; τὰ κέρφια σου νὰ κάνης  
ξέρεις τὶ ψάλλεις μέσα σου ; μὲ τοῦτο ; κι' ἄν πεθάνης ;  
\* \*

«Μὰ δὲν εἶν' ἔτσι δύστυχε, τὶ θέλεις νὰ σ' τὸ κρύψω ;  
μὲ τοὺς ἀγκόνους θὰ ξυστῆς μιὰν ὥρα ἐγὼ ἄν σοῦ λείψω.  
"Ἀλλη γυναῖκα ἀπὸ μέ, ναὶ γελὰ κακομοίρη !  
τόσα ὅπου σουφρίωω <sup>(1)</sup> ἐγώ ; μπορῇ νὰ τὰ σουφρίρη ;  
Τὴν πέτρα τῆς ἀπομονῆς ἔβαλα μέσ' σ' τὰ στήθεια  
καὶ δὲν μιλῶ, καὶ δὲν μιλῶ εἶναι ἡ μαύρη ἀλήθεια».

\* \*  
"Ἀφ' τοῦ θεοῦ τὸ χάραγμα ὥς ποῦ βραδιάσῃ ἡ ἡμέρα  
σὰν τοῦ ἀλόγου τὴν ὁρὰ δέρνουμε ἐγὼ ἐδῶ πέρα  
Δόσε φαῖ στα ζωντανά, ἀναψε τὴ φωτιά  
ἔχε 'σ' τὸ νοῦ σου τὰ παιδιὰ μὴν κάνουνε ζημία  
Τζὰ ποῦ τὸ ἐρημάξανε ἐφτὸ τὸ περιβόλι  
δὲν εἶναι τζὰ ἐφτὰ παιδιὰ, μπογιούδικα διάολοι !  
\*

\* \*  
"Ἐτσι περνᾷ ἡμέρα μου χωρὶς νὰ ξαναοἶάνω  
δὲν στέκουμαι σ' τὰ πόδια μου ! καὶ πῶς ἀλλοιῶς νὰ κάνω ;  
Μ' ἀπὸ τὰ σήμερα ἡμερου τὰ μάτια μου νὰ χάσω  
ἔκαμα ὄρκο καὶ σταυρὸ νὰ κάτσω νὰ ἡσυχάσω.  
Κι' ἀνίσως ἔχω ἄδικο, ποῦ δὲν ἔχω ποτέ μου  
μάθε πῶς ζοῦν οἱ χριστιανοὶ καὶ τότε ἔλα 'πέ μου.

\* \*  
— Καλὰ μὰ φτιάσε τὸ λαγὸ κ' ἄσε τὰ λόγια τώρα  
— Δὲν μαγερεύω βγάλε το ἀπὸ τὸ νοῦ σου φόρα !  
Πεστάρισα εἰς τὴ δουλειά, κοπῆκαν τὰ νεφρά μου  
μήπως ἐγὼ ἐβαρέθηκα νὰ φάω τὰ κόκκαλά μου ;  
Μαγέρεψέ τονε ἐσὺ ἢ ρίχτον τοῦ σκιλιῶνε  
ἀπὸ τὸ γιόμα ἐφύλαξα μανέστρα <sup>(2)</sup> τοῦ παιδιῶνε».

\* \*  
Μὲ γνοιιάζει ἐμένα γιὰ φοῖ ! βαρέθηκα πεθαίνω  
ἐγὼ μὲ μιὰ μπουκιὰ ψωμὶ δειπνάω καὶ χορταίνομαι.  
Θέλω τὴν ἡσυχία μου ! εἶμαι σ' τὸ μόδο ποῦμαι  
κάνω ζωὴ σκυλίστικη τὶ θέλεις νὰ τὰ ποῦμε.

(1) Ὑποφέρω, (2) Σοῦπα.

Ἔκαμα ὄρκο καὶ σταυρό! εἶμαι μὲ τὴν πατοῦσα  
λίγ' ἡσυχία, ἀδρεφέ, δὲν σοῦ γυρεύω λοῦσα! ».

\* \*

Ὁλου τοῦ κόσμου ἡ Χριστιανᾶις, ἡ χρεῖ ἄν τὸ καλέσῃ  
ἔχουνε νὰ φορέσουνε καὶ δεύτερο βελέσι.

Κ' ἐγὼ ἡ κακοροϊζικὴ δουλεύω, τυρανοιοῦμαι  
καὶ ἀπὸ τοῦτο ποῦ φορῶ γιὰ κλέφτη δὲν φοβοῦμαι!  
Ἔχουμε δόξα τῷ Θεῷ! σὰν ἔχω τὶ τὰ θέλω;  
ποῦ ὅλη ἡμέρα σὰν παπὶ μουσκεύω σ' τὸ μαστέλο!

\* \*

Σύρε μιὰ ἡμέρα ψώνισε, φιλόργυρε ψωρήτη  
σιγύρισε σὰν ἄνθρωπος τὸ ἔρμο σου τὸ σπῆτι!  
Ὅχι γιὰ ἐμέ, γιὰ ἐσένα, γιὰ γύφτο μὴ σὲ πάρουν!  
καὶ τὶ μὲ γνοιιάζει ἐμένανε; ἐσένα θὰ ταπάρουν, <sup>(1)</sup>  
Θὰ ποῦνε «μὲ τὴν μποῦκα του τὰ φέρνει ὅλα πάτσι  
καὶ δὲν ποτάζει σπῆτι του καθέκλα γιὰ νὰ κάτση.

\*

Μὲ τέτοια γκρίνια ἄρχισεν ἡ Εὐὰ νυχτα ἡμέρα  
νά μὴν ἀφίνη ἡσυχον τὸν ἄντρα της ἡ κεῖ πέρα  
ψωμὶ δὲν ἔτρωγε γλυκό, τοῦ τῶβγαζε φαρμάκι  
ἐλίγνεψε τὰ μάτια του γινήκανε σὰν λάκοι  
Ἐχλώμιανε, ἐγένηκε σὰν μαρμαρένιο μῆλο  
ἄν κ' ἐμπροστά του εὗρίσκετο τῆς γνώσεως τὸ ξύλο.

\* \*

Εἰς τὴν κατάρα τοῦ Θεοῦ ὁ ἄνθρωπος σὰν τέσῃ  
λαβαίνει ἔρωτα τυφλὸν καὶ πίστι σ' τὸ βελέσι.  
Καὶ δένεται χειρόποδα εἰς τὸν ποδόγηρά του  
καὶ μὲ αὐτὸν ρυθμίζονται τὰ διανοήματά του.  
Ἡ σκέψις του, αἱ πράξεις του, ἡ ὑπαρξίς του ὅλη  
γίνονται σ' τὸν ποδόγυρα σὰν τῆς σφαινδόνας σβόλοι.

\* \*

Τοῦ μούτρωνε, τοῦ θύμωνε, τοῦ γύριζε τὴν πλάτη  
σ' τὸ μαγειρεῖο, σ' τὴν τράπεζα, σ' τὴν σάλα, σ' τὸ κρεβάτι  
Τὴν θέσι του σ' τὸν δυστυχῆ ἀφίνω νὰ ἐννοήσῃ  
ποῦ ἔβαλε τ' αὐτύχημα γυναιῖκα ν' ἀγαπήσῃ.

(1) Κατηγοροῦσιν.

Συνήθως ἐκολάτσειζε ἀφ' τὸ ζουμὶ τὸ πρῶτο  
κι' ὅταν ἐπήγαιν' ὁ Ἀδὰμ ἀρχίνα τὴ μουρμουῖρα  
Ὅτι δὲν ἔχει ὄρεξι τοῦ ἔκανε τὸ μότο  
«μὰ βέβαια παιδεύομαι σὰν νᾶμουνο μαμουῖρα  
Ἐτρέχανε τὰ μάτια της μὲ κέφι νὰ μὴ πάψη  
φαντάσθητε ποῦ πεθερὰ δὲν εἶχε αὐτὴ νὰ κλάψη.

\* \*

Συφορὰ του ποῦ ξεπέιγῃ  
εἰς τὰ δάκρυα γυναικὸς  
Καὶ πιστεύσῃ σ' τὸ βελέσι  
ὅτι κλαίει πραγματικῶς  
Στὴ γυναῖκα μ' ἀφθονία  
δίνει ἡ φύσις ἀμυαλιά,  
Δάκρυα πολυλογιὰ  
πονηρία καὶ μαλιά.

\* \*

Ἔχει δάκρυα καὶ τὰ χύνη  
σ' ὅποιο δήποτε καιρὸ  
Σᾶν τὴ βρούσι ὅπου δίνη  
ὅταν θέλῃ τὸ νερὸ  
Κλαίει πάντα γιὰ χαρὰ της  
καὶ θρηνεῖ δι' ὅτι θῆς  
ἀφοῦ κλαίει τὴν πρόγονά της  
ποῦ τὴν ἔδερνε ὡς τὰ χθῆς  
Γιὰ τὴν πρώτη σου γυναῖκα  
χύνει δάκρυα σωρὸ  
Νὰ σὲ μπάσῃ γιὰ μαντέκα (1)  
γιὰ σουρὰ ἢ μπολερό.

Ὁ Ἀδὰμ ὁ δυστυχὴς ἔρμος καὶ μόνος  
ἀπελπίζετο ὅσο ἔτρεχεν ὁ χρόνος  
Καὶ τοῦ ἤρχετο νὰ πέσῃ στὸ ποτάμι  
ποῦ δὲν ἤξευρε τὶ διάβολο νὰ κάμῃ  
Τὴ γυναῖκα του πῶς νὰ εὐχαριστήσῃ  
μὴ τύχῃ ἀπὸ τὴν κλάψα κι' ἀρρωστήσῃ

(1) Μυρουδία.

Δὲν ἤξευρε ὁ δυστυχὴς πῶς ὅτι  
ἢ γυναῖκα ὅσο κλαῖει καὶ ὀδύρεται  
τόση παχαίνει καὶ γεμίζει ὠραιότη  
ἀντὶ τοῦ ν' ἀσχημίζῃ καὶ νὰ εῤῥείρεται,  
— Διότι τὰ δάκρυα ἐκεῖνα ὅπου χύνει  
εἶναι σὰν νὰ σκορπᾷς τοῦ λαβαμᾶ γαδίनि (2)

\* \*

Μιὰ μέρα ἀπελπισμένος τραβᾷ τὸ δρόμο  
μ' ἓνα δίκανο τοῦ κυνηγιοῦ σ' τὸν ὦμο  
κι' ἐσυλλογίζετο ποῦ ναῦρη νὰ ψωνίσῃ  
κᾶτι τι νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ  
Ἐκείνη π' ὅλη μέρα τοῦ ζητεῖ  
καὶ τοῦ ἔδωσε καὶ νόττα νὰ κρατῇ

\* \*

Δὲν ὑπῆρχον τὴν ἐποχὴ ἐκείνη  
ἐμπορικὰ καθὼς ὑπάρχουν τώρα  
Ἄλλ' ὁ διάβολος εἰς τὸ κακὸ μᾶς δίνει  
προσταισία νὰ τὰ βγάζουμ' ὅλα φόρα.

\* \*

Τοῦ πσρέστησε τὴν ἐρημιὰ ἐκείνη, πόλι  
ὅπου ἄνθρωποι ἐμπῆκαν οἱ μικρότεροι διαβόλοι  
ἐθαμβώθησαν εὐθύς τὰ δύο του μάτια  
ἀπὸ πλούτη μεγαλεῖα καὶ παλάτια  
Π' ἂν τοῦ λέγαν, ἀπὸ τοῦτο ἓνα πάρτο  
ἔδωκε τοῦ Παραδείσου τὸ κουάρτο  
Περπατοῦσε καὶ ἐθαύμαζε τὰ μαγαζεῖα  
ὅπου ἔβλεπε στὴ μιὰ κι' ἄλλη μερία.

\* \*

Ἐκεῖ ποῦ περπατοῦσε—πολὺ συλλογισμένος  
ὁ διάβολος περνοῦσε—ὥσὰν παπᾶς ἔντυμένος  
Μὲ χέρι εἰς τὸ στηῖθος—σ' ἐκεῖνον ὑποκλίνει  
ὥς χαιρετᾷ συνήθως—ἢ νῦν παπαδοσύνη  
Ἀρχίζουν ὁμιλία—γιά τὰ θρησκευτικὰ  
συντόμως δὲ κι' ἐν βία—τοῦ δίνει δανικὰ  
Τὸν ἔπεισε τὸν δυστυχῇ μὲ λόγια νὰ τὰ πάρῃ

τοῦ βάζει τὸν παράδεισον ὡς πρώτην ὑποθήκη  
 Χωρὶ νὰ ξέρεη καὶ αὐτὸς πῶς μέλλει νὰ τὸν γδάρη  
 κι' ὅτι πολὺ γλήγορα θὰ τὸν ἐνάγει εἰς δίκην  
 Ἀγόρασε ἡμίψηλο, πετάει τὴ μιλίντσα (1)  
 κι' ἡ Εὐα του ἀρχίνησε τὰ λοῦσα, τὰ καποίτσια  
 Τὸ χρῆμα ποῦ ὁ ἄνθρωπος μὲ κόπο δὲν τὸ βγάνει  
 τὸ ἐξοδεύει ἅπονα, παντοῦ καὶ ὅπου φθάνει.

\* \*

Εὗρηκε χρῆμα ὁ Ἀδάμ, ἀρχίνησε τὰ λοῦσα,  
 ἡ Εὐα εἰς τοῦ Σατανᾶ τ' ἀπρὸ μιντὶ παροῦσα  
 ὁ Κάϊν ἐσυνήθισε κι' ὁ Ἀβελ στὴν πασέττα  
 ποῦ μία ἡμέρα ἔπαιξαν καινουργία μιὰ γιὰκέττα (2)  
 Ἔτσι λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος ὀλίγον κατ' ὀλίγον  
 εἰς διασκεδάσεις ἄσκοπα τὴν κάσα τοῦ ἀνοίγων  
 Ἐξόδευσε τὰ χρήματα, πλὴν καὶ κακομοῖρια  
 ἔπεφτε στὸν παράδεισον, κι' ἀσθενεῖα μ' ἀφθονία.

\* \*

Δούλαις καὶ δοῦλοι ἄρπαζαν κρυφὰ καὶ πάρορησίᾳ  
 βαλμένοι ἀφ' τὸ Σατανᾶ νὰ κάνουνε ζημίᾳ  
 Φαντοσθῆτι ἂν ἡ δοῦλα—τώρα ποῦ νὰ βαπτισμένη  
 τ' ἄρπαζε ἂν μπορούσε οὔλα—σ' τὸ ἀρχοντικὸ ποῦ μπαίνει  
 Τὶ ἐκάναν οἱ καϋμένες—ἡ διαβόλιος κεῖ πέρα  
 ὅπου ἦσαν πληρωμένες—νὰ τσακίζουν νύχτα μέρα.,  
 Ἔσπαζε μία πολτρώνα—«Τρέξε Ἀδὰμ νὰ φέρῃς ἄλλη,  
 κι' ἀνιγοκλείε τὴν κασόνα—καὶ προθύμως ἐκουβάλει  
 Εἰς τὸ διάστημα ἐκεῖνο γίνεται φονεῖᾳς ὁ Κάϊν  
 δὲν ὑπῆρχεν ὅπως τώρα γιὰ Ἀμέρικα ἡ Φαβρ—Λάϊν  
 Ἀλλὰ ἔξοδα ὁ μαῦρος τοὺς ἐνόρκους νὰ πληρώσῃ  
 πάει ἔχασε τὸν Ἀβελ τ' ἄλλο του παιδὶ νὰ σώσῃ  
 Τόσα τοῦλθαν κόντρα βένα, (3) νὰ τὰ χάσῃ ὅλα πέρα  
 ποῦ καὶ σ' τὰ κολοκυθάκια εἶχε πέσῃ φυλλοξέρα.

\* \*

Ἐληξε τὸ συνάλλαγμα, (4) ἐπέρασεν ὁ χρόνος  
 κι' ὁ διάβολος τὸ χρῆμα του ἐζήτει ἐπιμόνως

(1) Κοῦκος, (2) Σακάκι, (3) Ἀνάποδα, (4) Γραμμάτιο.

— «Βρὲ ἀδελφέ, ὑπόμεινε ! τοῦ χρόνου σοῦ τὰ δίνω  
δὲν ἔχω μὰ τὴν πίστι μου νὰ πάρω οὐδὲ κινίνο  
Εἶν' ἄρρωστ' ἢ γυναῖκα μου, πεινοῦνε τὰ παιδιὰ μου»  
κι' ὁ διάβολος τοῦ φώναζε «Βρὲ θέλω τὰ λεφτά μου»  
Ἀμείληκτος καὶ ἄσπλαχνος σ' ἄν δικαστὴς ἐβραῖος  
ὁ διάβολος τοῦ ῥίχνετο σ' ἄν λύκος πειναλαῖος  
ὁ δὲ Ἀδὰμ θλιβόμενος σ' ἀπόγνωσι εἶχε ρηθῆσαι  
π' ἐπρόκειτο μετ' οὗ πολὺ, τὸ χτῆμα του νὰ χάσῃ  
Ἐκλαιγε καὶ ὠδύρετο, ἐχτύπα τὸ κεφάλι  
κι' ἀπηλπισμένος τὸν Θεὸν ματαίως παρεκάλει

---

Ὅταν πρόκειται ὁ ἄνθρωπος νὰ πάθῃ  
νὰ ξεπέσῃ νὰ φτωχήνῃ νὰ χαθῇ  
Νὰ πεθάνῃ διακονιάρης εἰς τὴν ψάθῃ  
ἐν μέσῳ δυὸ πραγμάτων θὰ βρεθῇ  
Γυναικὸς μὲ δίχως σωφροσύνη  
καὶ δανειστοῦ εὐκόλως νὰ τοῦ δίνη  
Καὶ ὁ Ἀδὰμ, ποῦ ἦτουνά γραμμένο  
νὰ ξεπέσῃ, πλὴν νὰ φέρῃ τὴν εὐθύνη  
(Γιατ' εἶναι στὸν κόσμον πεπρωμένο  
καὶ ἀνόητος ἐκεῖνος π' ἀντιτείνει).

\* \*

Εὐρέθηκε ἐν μέσῳ τῶν δύο τούτων  
γιὰ νὰ χάσῃ τὴν γαλήνην καὶ τὸν πλοῦτον.  
Μιὰ ἡμέρα στοῦ παράδεισου τὴ θύρα  
ὁ Ἀδὰμ μὲ θλιμμένη τὴν ψυχὴ,  
παρετήρησε δικαστικὸ κλητῆρα  
ποῦ ἐπήγαινε νὰ κάμῃ κατοχὴ.  
Ἡ ἀπόφασις ἐβγῆκε, ἢ νὰ πληρώσῃ  
ἢ τὸ κτῆμα εὐθύς νὰ παραδώσῃ.  
Ἐσκέφθη ὁ Ἀδὰμ τὸ γκρᾶ νὰ πάρῃ  
νὰ φυβήσῃ, νὰ σκοτώσῃ, ν' ἀντιστῇ,  
Μὰ δὲν εἶχε οὔτε Ρώμα οὔτ' Ἀργασάρε (1)  
νὰ τὸν συνδράμουν φυλακὴν νὰ μὴ ὑποστῇ.

Κι' ἀναγκάσθηκε νὰ φύγῃ ἀπ' ἐκεῖ,  
ἀδαιανὸς καὶ σχεδὸν χωρὶς βρακί.  
Ἐπέξω ἀφ' τοῦ παράδεισου τὴν θύρα  
μὲ κόκκινη ἐγράφτηκε βαφή,  
Σὲ πλάκα πελωρία ἀπὸ μπακίρα  
ἢ ἀκόλουθη σοφὴ ἐπιγραφή

Ποῦ πτωχοὶ καὶ ξεπεσμένοι τὴν διαβάζουν  
ὅπου μένουν ἀπέξω καὶ στενάζουν.  
«Ἐδόθην εἰς πολλούς, ἀλλὰ ὀλίγοι  
μὲ διεφύλαξαν ἕως νὰ κλεισθοῦν σ' τὸ μνημα  
Ἡ θύρα μου ὅταν κλείσῃ δὲν ἀνοίγει  
εἰμὴ μόνον σ' ἐκεῖνον π' ἔχει χρῆμα  
Εἰς παράδεισον ἢ φτώχεια δὲν ἐμβαίνει  
μακρὰν μου οἱ φτωχοὶ καὶ πεινᾶσμενοι»

\* \*

ὁ Ἀδὰμ ἀπελπισμένος—τότε εἰργάζετο τὴ γῆ  
καὶ ἐγύριζε ἰδρωμένος—εἰς τὸ σπῆτι του μ' ὀργή  
Κι' ἄρχιζε γιὰ τοῦτα—κεῖνα  
μὲ τὴν Εὐὰ του τὴν γκρίνια

Ἄχ γιὰ σὲ καταστραμένη—πάσχω τόσο καὶ πονῶ  
πὲς μου τῶρα ὀργισμένη—πὲς μου ἐσὺ τί θὰ γενῶ.

\* \*

Ποῦ μοῦ ἤθελες φεστίνια—καὶ ζουρφίξ καὶ φιγουρίνια ;  
«Σὺ μὲ ἔκανες τσουρδέλλα—νὰ σαπίζω στὴ δουλειά,  
ποῦ μοῦ ἤθελες πισνέλα—καὶ φεστίνια καὶ βιολιά  
Ποῦ εἶν' τὰ πλοῦς καὶ τὸ καπέλλο ;  
σκᾶε τώρα στὸ μαστέλο !»

Δὲν σοῦ ἄρесе σὰν πρῶτα—ποῦσυνα νοικοκυρὰ  
παρὰ μοῦγεινες κοκότα—μὲ ταντέλες καὶ σουρὰ  
Δὲν σ' ἄρέσανε οἱ μαντράδες—σκᾶε τώρα τσὴ πουγάδες  
Δὲν σοῦ ἐφθάνανε τὰ λίγα—παρὰ ἐγύρευες πολλὰ  
Ἐγυρίσανε σὰν σφύγα—τὰ χαῦμένα σου μυαλὰ  
Μοῦκαμες τοῦ κακομοίρη—ἓνα τέτοιο πανηγύρι.  
Καὶ ἡ Εὐὰ τ' ἀπαντοῦσε μὲ φωνάρες  
γιατὶ ἦτουν καὶ λίγο νευρική

Μὲ βλαστήμiais μὲ βροισιαῖς καὶ μὲ κατάραις  
«μπᾶ μαλῖνα νὰ σὲ πιάσῃ καὶ γλυκύ.

\* \*

Σὺ ποῦ εἶχες μυαλὸ καὶ σοφρwsύνη  
φταῖς δι' ὅλα ἐτοῦτα π' ἔχουν γείνη  
Φταῖς ἐσὺ περισσότερο ἀπὸ ἐμένα  
ἢ γυναῖκες δὲν ἔχουνε μυαλὸ  
Μὰ οἱ ἄνδρες ποῦ δὲν τ'άχατε χαμένα  
καὶ γνωρίζετε τὸ κακὸ καὶ τὸ καλὸ  
ἄς μὴ κάνετε τσῇ γυναῖκας τὰ κοτέντα (1)  
οὔλαις τσῇ ὥραις καὶ οὔλα τὰ μουμένα  
τέτοια ζωὴ κακὴ δυστυχισμένη  
Ἐπερνοῦσε τ' ἀνδρόγυνο ἐκεῖ πέρα  
Μ' ὅλο γκρίνια, ποῦ καὶ ζῶν δὲν βασταίνει  
ἀλλὰ φθείρεται καὶ γεράει κάθε ἡμέρα.  
Εἶναι σκουλίκι κακὸ ἢ Φαγομάρα

Εἶναι στὸ σπῖτι σᾶν τοῦ Θεοῦ κατάραι  
Κανένα ἄνθρωπε φτωχίε, στὸν κύσμο μὴ ἀδικήσῃς  
μὲ ἐργασίαν φρόντισε ἐντίμως νὰ πλουτίσῃς

\* \*

Εἶναι ὁ πολοῦτος ἀγαθὸν ὅπου στὸν κόσμον χύνει  
τὴν ἀρμονίαν τῆς ζωῆς, τοῦ στήθους τὴν γαλήνη  
τά ἀγαθὰ σου φύλαξε καὶ μὴ τὰ σπαταλήσῃς  
ἂν θέλῃς τὸν παράδεισον νὰ τὸν κληρονομήσῃς  
Ὅποιος ἔχει, δοκιμάσει τὴν μεγαλὴν εὐφροσύνη  
εἰς τοὺς πάσχοντας νὰ δίνη  
ὁ παράδεισος ἀνοίγει κάθε λίγο ἐμπροστά του  
καὶ γλυκαίνει μὲ τὸν πλοῦτον τὰς πικρίας τοῦ θανάτου  
Ἄλλ' αὐτὸς ὅπου ματαίως τὸν παρᾶ τὸν δαπανᾷ  
στὰ στερνά του δοκιμάζει τὰ πικρότερα δεινά.

\* \*

Σ' ἓνα φτωχὸ κρεββάτι ξαπλωμένος  
παρέδιδε μιὰ ἡμέρα τῇ ψυχῇ  
ὁ Ἀδὰμ κατάκοπος θλιμμένος  
κ' ἐτρέχανε τὰ μάτια του βροχή

(1) Θελήσεις.

Καὶ ἔλεγε μὲ κατάγλωμο τὸ χεῖλο  
«ἄχ ! τόσα ὑπέφερα ! γιατί ; γιὰ ἓνα μῆλο  
» Γιὰ ἓνα μῆλο ὑποφέρω φτώχεια, πεῖνα  
» πόνους συχνὰ μεγάλους καὶ μικροὺς  
» ἄρρώστιες, διχόνοια καὶ γκρίνια  
» τοῦ συνειδότος τοὺς ἐλέγχους τοὺς πικροὺς  
» καὶ τῶρα ποῦ τὸ τέλος μου ἔχει φθάσει  
» θὰ μὲ πάρῃ ὁ Σατανᾶς νὰ μὲ κολάσῃ »

\* \*

«Μαύρη κόλασις εἶναι κι' ἀραχνιασμένη  
στὸν κόσμον τὸν ἐπάνω ἢ ζωὴ  
δίχως χρήματα, ἀλλὰ νὰ σὲ προσμένῃ  
κόλασις σὰν ἀφήσης τὴν πνοὴν  
εἶναι φρικτὸν ἀλλ' εἶναι καὶ μυστήριον  
ποῦ ἀνήκει μόνον εἰς τῆς ζωῆς τὸν Κύριον»

\* \*

Ἦλθεν ὁ Σατανᾶς τέλος σιμά του  
καὶ τοῦ παίρνει τὴν ἀθλίαν του ψυχὴν  
νὰ κολάσῃ περὶ πικρώτερα ἐκεῖ κάτω  
ὅπου πέφτει ἡ φωτιὰ σὰν τὴ βροχὴ  
Καὶ τιμωροῦνται ἡ κακίαι τῶν ἀνθρώπων  
μὲ τσιγκέλια καὶ μὲ κάθε ἄλλον τρόπον.

\* \*

Πάντα ὁ Θεὸς καὶ ὁ διάβολος σ' τὸν κόσμον πολεμᾶνε  
καὶ τοῦ ἀνθρώπου τὴν ψυχὴν μ' ἐπιμονὴ ζητᾶνε  
τὰ ἀγαθὰ τοῦ οὐρανοῦ ὁ ἓνας τοῦ προσφέρει  
ὁ ἄλλος τ' ἀγαθὰ τῆς γῆς εὐθὺς χέρι μὲ χέρι  
Κι' ὁ ἄνθρωπος σ' τὰ μέλλοντα σ' τὰ ὀράτα διστάζει  
καὶ ὅτι βλέπει πρόχειρον ἐκεῖνο εὐθὺς ἀρπάζει

\* \*

Κλίνει στὸ βάρος τοῦ κακοῦ, φθείρεται μὲ τὸ κρεῖμα  
καὶ ἀσθενῆς κι' ἐλεεινὸς πρὶν καταβῇ στὸ μνήμα  
Ἐπάνω στὸ κρεβάτι του στὴν ὕστερη ἀγωνία  
εἰς τὰς στιγμὰς του τὰς στερνὰς  
πνευματικὸς καὶ Σατανᾶς  
κάνουνε μοιρασίαν !

‘Ο ἕνας παίρνει τὴν ψυχὴ κι’ ὁ ἄλλος τὸ ψωφῆμι του  
καὶ θεωρεῖται εὐτυχὴς ἂν μείνῃ πίσω ἢ φήμῃ του  
Κι’ ἀκόμῃ εὐτυχέστερος ἂν ἔβγῃ καὶ μὲ μπάrais  
καὶ ἕνας ἄνθρωπος βρεθῇ  
στὸ φέρετρόν του νὰ σταθῇ  
νὰ κάμῃ λόγον δι’ αὐτὸν ν’ ἀξίξῃ δυὸ δεκάrais.

Τ Ε Λ Ο Σ